

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ

ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

LEARNING EXPECTATION IN BUSINESS ADMINISTRATION

COURSE OF UNDERGRADUATE STUDENTS IN

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

รศ.ดร.วรรณารถ แสงมณี

RCH

HD

39

.TS

ว215ด

โครงการวิจัยของภาควิชาภาษาและสังคมด้วยเงินรายได้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ประจำปีงบประมาณ 2552

เลขหมู่.....115620

เลขทะเบียน.....

วัน,เดือน,ปี 24 ส.ค. 2554

b.12198863

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้องานวิจัย

ความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง

ผู้วิจัย

รศ.ดร.วรรณารถ แสงมณี

ที่ทำงาน

ภาควิชาภาษาและสังคม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ.

2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่างคือ
นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ปีการศึกษา 2551 ในวิชาการบริหารธุรกิจ จำนวน 188 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติ
สำเร็จรูป (SPSS for Windows) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อโดยวิธีการทดสอบ t - test และการ
วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) และการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD โดย
กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจอยู่ในระดับ
มาก (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.108)

2. นักศึกษาที่มีอายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการ
บริหารธุรกิจ (ระดับมาก) ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน
ต่างกัน พบว่ามีความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ (ระดับมาก) แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ก็พบว่ามีความคาดหวังจากการเรียนใน
วิชาการบริหารธุรกิจ (ระดับมาก) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้วยเช่นกัน

Research Title: Learning Expectation in Business Administration course of Undergraduate students in King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Researcher: Assoc. Prof. Dr. Woranat Sangmanee

Office: Language and Social Science Department, Faculty of Industrial Education, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Year: 2009

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the Learning Expectation of undergraduate students enrolling in Business Administration course at King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang. A studied sample includes 188 students enrolling in this course during the second semester of the 2008 academic year. The research instrument to collect data was questionnaires and data were analyzed using SPSS for windows. The statistics used were frequency, percentage, arithmetic means (\bar{X}), Standard Deviation (S.D.), t-test, One-way Analysis of Variance (ANOVA) and Least-Significant Different (LSD) for Post Hoc Comparisons. The hypothesis testing was set at the 0.05 and 0.01 level of significance. The results were as follows:

1. Students' learning expectation of the Business Administration class was at a high level (average scores was 4.108).
2. Student who differed in age, class levels, and study program (faculty) indicated no significant differences in learning expectation of the course. However, students who differed in number of enrollment credit indicated significant differences in their learning expectation of the course at the 0.01 level. In addition, students who differed in gender indicated significant differences in their learning expectation of the course at the 0.05 level.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์เพื่อศึกษาความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อจะใช้ ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนแก่ผู้สอน สถาบันการศึกษา และผู้เรียน เนื่องจาก งานวิจัยนี้เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของนักศึกษาจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในฐานะ ที่เป็นวิชาเลือก หมวดสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ รวมทั้งเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพ การสอนและเสริมสร้างแนวคิดของอาจารย์ผู้สอนในมุมมองด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาดังกล่าวร่วมกับ ความสอดคล้องที่ควรมีต่อความคาดหวังของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่างานวิจัยนี้จะสามารถเป็น ประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนได้ในอนาคต

โอกาสนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ที่ให้ทั้ง โอกาสและทุนสนับสนุนใน การทำวิจัย-ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร. วินัย พุทธรถ ที่ให้คำแนะนำหลายๆ ประการในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบคุณ นายเดิมนศักดิ์ ตั้งสุทธิกุล และนางสาวดารณี สดามเต๊ะ สำหรับความช่วยเหลือในการทำ ให้การดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีอย่างราบรื่น

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ ใน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในช่วงระยะเวลา เทอมการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามด้วยความตั้งใจและเต็มใจ

รศ.ดร.วรณารถ แสงมณี

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VII
สารบัญภาพ.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.4 ทฤษฎีกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	4
1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง.....	6
2.1.1 ความหมายของความคาดหวัง.....	6
2.1.2 ทฤษฎีความหวัง.....	8
2.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความคาดหวังในบทบาท.....	10
2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนและเนื้อหาที่สอนในมหาวิทยาลัย.....	11
2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ.....	14
2.3.1 ความหมายของการบริหาร.....	14
2.3.2 ความหมายของธุรกิจ.....	15
2.3.3 วัตถุประสงค์ของธุรกิจ.....	16
2.3.4 หน้าที่ของการบริหารธุรกิจ.....	17
2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	23
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	23
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	24
3.4 การกำหนดค่าตัวแปร.....	24
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	26
3.6.1 สถิติพรรณนา.....	26
3.6.2 สถิติอนุมาน.....	27
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา	32
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด.....	32
4.2 ผลการวิเคราะห์การจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่ นักศึกษาคาดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว.....	34
4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี.....	35
4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด.....	38
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	51
5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	51

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
5.1.2 การจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษา คาดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว.....	52
5.1.3 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี	52
5.1.4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาที่มีต่อ ความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ.....	52
5.2 อภิปรายผล.....	53
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	59
บรรณานุกรม.....	61
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม.....	65

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA.....30
3.2	แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ.....31
4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ.....33
4.2	แสดงการจัดลำดับความสำคัญว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษา คาดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว.....35
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของความคาดหวังที่จากการเรียน วิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี.....36
4.4	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน.....39
4.5	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี จำแนกตามเพศ.....41
4.6	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามอายุ.....43
4.7	ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวัง จากการเรียน วิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....45
4.8	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ จำแนกตามชั้นปีที่เรียน.....46
4.9	ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีชั้นปีที่เรียนแตกต่างกัน เป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....48

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจจำแนกตาม ขณะที่สังกัด..... 49
5.1	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหาร ธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี..... 54

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 แสดงถึงกรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	4
2.1 ทฤษฎีความคาดหวัง.....	9

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญ และที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า มนุษย์เป็นทรัพยากรและปัจจัยพื้นฐานที่มีคุณค่ามากที่สุด ในการเพิ่มประสิทธิภาพของการบริหารจัดการด้านต่างๆ ดังนั้น การเสริมสร้างให้ทรัพยากรมนุษย์มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ย่อมมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพของปัจจัยการผลิตโดยรวมของประเทศ นั่นคือ การทำให้คนของประเทศได้รับการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อตัวเขาเอง ตามที่พวกเขาคาดหวังว่าจะได้รับและสามารถนำเอามาประยุกต์ใช้กับวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งใจไว้ได้ คณิตศาสตร์มีความรุ่งเรืองของประเทศใดก็ตามย่อมขึ้นอยู่กับ “ปัญญา” ของคนในชาติ การศึกษาจึงเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไข ปัญหาต่างๆ ในสังคม เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยให้คน ได้พัฒนาตนเองด้านต่างๆ ตลอดชีวิต สามารถพัฒนาศักยภาพ และความสามารถด้านต่างๆ ที่จะดำรงชีวิต และประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข รวมทั้งรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงจนเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (สมคิด พรหมจ้อย และสุพัทธ์ วิบูลย์, 2544: 45)

นั่นหมายความว่าการศึกษาต้องมาพร้อมกับ “คุณภาพ” ของการศึกษา มิใช่มีเพียงแต่ความมากในเชิงปริมาณของประชากรที่ได้รับการศึกษาเท่านั้น (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2541: 28)

สถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคน ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ก็คือ สถาบันอุดมศึกษา โดยการศึกษาในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษานั้นเน้นหนักที่การให้ผู้เรียนได้เข้าใจ ปฏิบัติได้ และแสวงหาความรู้ต่อไปในสาขาที่ผู้เรียนได้เรียน ซึ่งนอกจากจะมีเป้าหมายในทางวิชาการแล้ว ในระดับปริญญาตรียังเน้นที่การสร้างและการพัฒนาค่านิยมบุคลิกภาพและแบบแผนพฤติกรรมของผู้เรียนพร้อมกันไปด้วย (ไพฑูริย์ สนิลรัตน์, 2543:88)

สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งจึงเปรียบเสมือนเป็นเบ้าหลอมที่สำคัญของการผลิตกำลังคนให้กับประเทศ ซึ่งหากเบ้าหลอมเหล่านี้มีคุณภาพมาตรฐาน และกระบวนการผลิตที่ดีแล้ว ก็ย่อมได้ผลผลิตคือผู้จบการศึกษาที่มีคุณภาพ แต่ในทางกลับกันหากเบ้าหลอมคือยคุณภาพหรือมีความแตกต่างกันในเชิงคุณภาพอย่างมาแล้วก็น่าเป็นห่วงว่าความต้องการกำลังคนระดับสูงของประเทศนั้น จะได้รับการตอบสนองด้วยดีเพียงไร ดังนั้นเพื่อให้สถาบันต่างๆมีการบริหารการศึกษาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพโดยมุ่งเน้นที่จะทำให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ซึ่งจะเป็นเช่นไรย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของกระบวนการผลิตเป็นสำคัญ นั่นก็คือการจัดการเรียนการสอน ซึ่งการดำเนินการใดๆในขั้นตอนนี้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ย่อมเกิดผลกระทบต่อคุณภาพของบัณฑิตโดยตรง

บุคคลที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้บัณฑิตมีคุณภาพ ก็คือ อาจารย์ผู้สอน ฉะนั้นคุณภาพและความทุ่มเทของอาจารย์ก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

กล่าวคือ นอกจากอาจารย์จะมีคุณวุฒิทางการศึกษาอย่างสูงแล้ว อาจารย์เองยังต้องมีความตื่นตัวและตั้งใจในการแสวงหาความรู้ด้านต่างๆ มีการผลิตผลงานทางด้านวิชาการ ไม่ว่าจะเป็งานวิจัย การเขียนบทความ การเขียนหนังสือหรือตำราใหม่ๆ รวมทั้งมีความตั้งใจที่จะเข้าใจและค้นหาความคาดหวังของผู้เรียนเพื่อสร้างแนวทางของการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่ดียิ่งขึ้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อความก้าวหน้าทางด้านวิชาการนั่นเอง (กุลพล พลวัน.2541:78)

คุณลักษณะของอาจารย์ถือได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะอาจารย์นับว่าเป็นผู้ที่มิบทบาทในการถ่ายทอดความรู้ วางหลักเกณฑ์ในการเรียน รวมทั้งเป็นผู้ประเมินคุณภาพผู้เรียนเพื่อตัดสินได้หรือว่าตกโดยการทดสอบความรู้ (Bogue. 1974:123) อาจารย์จึงต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเองจากผู้สอน (Instructor) เป็นผู้เอื้อ (Facilitator) โดยอาจารย์แสดงบทบาทเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้ผู้เรียนผ่านข้อมูลต่างๆ บทบาทของอาจารย์จึงเน้นที่การเป็นผู้สอนวิธีเรียนรู้และจัดสรรหรือแนะนำแหล่งการเรียนรู้ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ ศักดิ์. 2541:63)

โดยจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความมีเสรีภาพทางสติปัญญา (Intellectual Independence) ที่สอดคล้องกับยุคสมัย เพื่อให้ผู้เรียนรู้เท่าทันกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกเสนอสาระที่ท้าทายความคิด วิเคราะห์วิจารณ์อย่างมีเหตุผลที่สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน โดยใช้วิธีการสอนที่หลากหลายที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมแก่ผู้เรียน (อรรถพร พงษ์วาท. 2539:55) ด้วยนั่นเอง

อนึ่ง วิชาการบริหารธุรกิจนี้นั้นเป็นวิชาเลือกที่เปิดสอนให้กับนักศึกษาทุกคณะของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง โดยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ภาควิชาภาษาและสังคมได้ทำการนำเสนอ เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคณะสามารถเลือกเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งได้ และที่ผ่านมามีได้รับการตอบรับลงทะเบียนเรียนทุกปีการศึกษาตลอดมา ดังมีรายละเอียดของเนื้อหาวิชาดังนี้

ผู้เรียนจะได้รับการศึกษาในเรื่องของความหมายของกระบวนการบริหาร โดยเน้นเนื้อหาในองค์การธุรกิจ การใช้ทรัพยากรทางการบริหารให้เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจ รูปแบบของการดำเนินงานทางธุรกิจ การวางแผนกลยุทธ์ทางธุรกิจ การจัดองค์การ การสร้างมนุษยสัมพันธ์และการจูงใจบุคคลภายในองค์การ ความเป็นผู้นำในองค์การ การติดต่อสื่อสาร กระบวนการควบคุมการปฏิบัติงาน และการนำหลักการพื้นฐานและความรู้ทั่วไปทางด้านการตลาด การบริหารงานบุคคล การบริหารการเงินและการบัญชีมาใช้ในการบริหารธุรกิจขององค์การ (สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2550 : 35)

การที่จะทราบได้ว่า การจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนมีแนวทางตามที่ผู้เรียนคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์จากการเรียนอย่างไรนั้น จะต้องอาศัยข้อมูลจากการคิดเห็นของนักศึกษาผู้เรียนด้วยเพราะถือได้ว่า นักศึกษาเป็นผู้รับบริการ และสถานศึกษาเป็นผู้ที่มีหน้าที่ให้บริการ ซึ่งเป็นผลการวิจัยจะทำให้ทราบถึงความคาดหวังจากการเรียนวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นวิชาเลือกของนักศึกษาทุกคณะในระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ว่าเป็นอย่างไร เหมาะสมเพียงใด ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน อันจะส่งผลต่อ

การพัฒนาคุณภาพของบัณฑิตให้มีคุณภาพและมีความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาการ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า 2
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริหารธุรกิจ ด้วยแนวทางเดียวกันกับที่มีความเป็นไปได้ในการเกิดขึ้นของความคาดหวังนั้นของผู้เรียนซึ่งสามารถที่จะประยุกต์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่คณะ สถาบัน และประเทศชาติต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังของนักศึกษา จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ โดยจำแนกนักศึกษาตามจำนวนหน่วยกิต เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

1.3 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1: นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่ต่างกันมีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2: นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3: นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4: นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

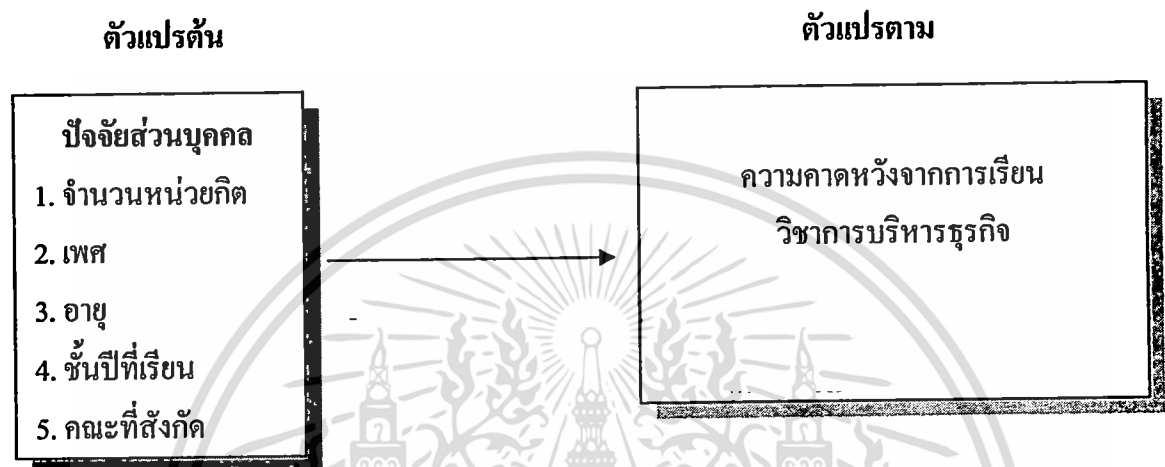
สมมติฐานที่ 5: นักศึกษาที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

1.4. ทฤษฎีกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเป็นการศึกษาถึงความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ผู้สอนมีจุดประสงค์ที่จะจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแนวความคิดที่ผู้เรียนมีความคาดหวังจากการเรียนวิชาดังกล่าว ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพได้ ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในความคาดหวังของผู้เรียน และมุ่งหาแนวทางการพัฒนาเนื้อหาวิชา อันที่จะทำให้ความคาดหวังดังกล่าวของผู้เรียนสัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษาแนวคิดของ G.W. Allport (อ้างใน ครุณี มโนรัตน์. 2544: 25) เรื่องการวัดความคาดหวังได้กล่าวว่า เป็นบทบาทที่สังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติ กล่าวคือ บทบาทนั้นจะถูกกำหนดขึ้นโดยสังคมและเป็นไปตามสถานภาพที่บุคคลนั้นดำรงอยู่ นอกจากแนวความคิดนี้แล้ว Henry A. Mersay (อ้างใน ครุณี มโนรัตน์. 2544: 27) เช่นกัน ก็ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังในบทบาท ซึ่งแสดงออกมาในรูปแบบ

ของการกระทำที่บุคคลคิดว่า ควรทำตามสิทธิหรือหน้าที่ในตำแหน่งนั้นๆ ที่ตนครอบครองอยู่ มาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดของความคาดหวังในงานวิจัยครั้งนี้ โดยทำการศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจเป็นวิชาเลือก อันได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด ซึ่งอาจมีผลต่อความคาดหวังของนักศึกษาจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1.1 แสดงถึงกรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในช่วงเวลาของเทอมการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2551

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.6.1 เพื่อสามารถนำมาพัฒนาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

1.6.2 ผู้วิจัยสามารถรับทราบความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ซึ่งมีประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และสถาบันการศึกษาอื่นๆ รวมทั้งกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.7.1 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นวิชาเลือกในเทอม 2 ปีการศึกษา 2551

1.7.2 ความคาดหวัง หมายถึง ความต้องการหรือความปรารถนา ความเชื่อมั่นและความรู้สึกยอมรับของนักศึกษาจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในองค์การในด้านต่าง ๆ เช่น รูปแบบธุรกิจ การจัดองค์การ การบริหารงานบุคคล การตลาด พื้นฐานการบัญชีทั่วไป การบริหารการเงินและเอกสารเครดิต การจัดการการผลิตและการปฏิบัติงาน

1.7.3 วิชาการบริหารธุรกิจ หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ประกอบไปด้วยความรู้เกี่ยวกับความหมายของกระบวนการบริหาร โดยเน้นเนื้อหาในองค์การธุรกิจ การใช้ทรัพยากรทางการบริหารให้เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจ รูปแบบของการดำเนินงานทางธุรกิจ การจัดองค์การ การสร้างมนุษยสัมพันธ์และการจูงใจบุคคลภายในองค์การ และการนำหลักการพื้นฐานและความรู้ทั่วไปทางด้านการตลาด การบริหารงานบุคคล การบริหารการเงินและการบัญชีมาใช้ในการบริหารธุรกิจขององค์การ

1.7.4 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

บทที่ 2

ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวกับงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารวบรวมเนื้อหาของทฤษฎีและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยไว้หลายแนวคิด โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร วารสาร รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องทั้งนี้ เพื่อให้สามารถกำหนดกรอบแนวความคิดที่จะใช้เป็นแนวในการศึกษา ได้ครอบคลุมและชัดเจนขึ้น ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญตามลำดับดังต่อไปนี้

- 2.1 ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง
- 2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนและเนื้อหาที่สอนในมหาวิทยาลัย
- 2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ
- 2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง

2.1.1 ความหมายของความคาดหวัง

แนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง (Expectancy) มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้ให้ความหมายไว้ดังต่อไปนี้ Finn (1921 : 15-16) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง ประเมินว่าบุคคลหรือตนเองด้านจิตรู้อำนาจ และใช้ความคาดหวังเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมที่จะมีต่อบุคคลที่ตนคาดหวังหรือต่อตนเองในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง

Cecco (1967 : 80-82) กล่าวว่า การกำหนดความคาดหวังของบุคคล นอกจากจะขึ้นอยู่กับระดับความยากง่ายของงานแล้ว ยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมาในครั้งนั้นด้วย คือ ถ้าบุคคลเคยผ่านประสบผลสำเร็จในการทำงานนั้นมาก่อน ก็จะทำให้การกำหนดความคาดหวังในการทำงานคราวต่อไปสูงขึ้น และใกล้เคียงกับความสามารถจริงมากขึ้น การที่บุคคลจะกำหนดความคาดหวังของบุคคลนั้นจะต้องประเมินความเป็นไปได้ด้วย ทั้งนี้เพราะความคาดหวังเป็นความรู้สึกนึกคิดและคาดการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยสิ่งนั้นๆ อาจเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ เป็นการประเมินค่าโดยใช้มาตรฐานของตนเองเป็นเครื่องวัด การคาดการณ์ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันออกไปได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภูมิหลัง ประสบการณ์ ความสนใจและการเห็นคุณค่าความสำเร็จ

Getzls et.al. (1968 : 45-47) กล่าวว่า ความคาดหวังของบุคคลย่อมแตกต่างกันไปเพราะคนเราต่างก็มีความคิดและความต้องการที่ต่างกัน พฤติกรรมทางสังคมของบุคคลจึงต่างกันและบุคคลที่ได้รับอิทธิพลจากความคาดหวังของคนในองค์กร หรือจากจุดประสงค์ขององค์กร ซึ่งเรียกว่า เป็นฝ่ายสถาบันมิติ (Monothetic Dimension) กับความต้องการส่วนตัว

Schmith (1994 : 22) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความคาดหวังว่า พฤติกรรมของผู้ดำรงตำแหน่งใดก็ตาม มักจะแสดงโดยอาศัยความนึกคิดคาดคะเนว่าผู้อื่นเห็นว่าผู้ดำรงตำแหน่งนั้นควรจะทำปฏิบัติเช่นไร เป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ ส่วนมากผู้ดำรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งมักจะสังเกตหน้าที่ของผู้ดำรงตำแหน่งอื่น แล้วก็จะหน้าที่ที่ได้กับตำแหน่งของตนเองตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่ง การสังเกตและการคาดคะเนไม่ตรงกับผู้ดำรงตำแหน่งมักจะไม่น่าสบายใจเวลาดำเนินการอย่างไรลงไปที่ไม่ตรงกับการคาดคะเนความไม่สบายใจเช่นนี้มีผลกระทบกระเทือนต่อการปฏิบัติงานของผู้ดำรงตำแหน่งนั้นๆ ด้วย

สุนีย์ ธีดากร (2524 : 65) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง การทำนายเหตุการณ์ว่ามีอะไรเกิดขึ้นข้างหน้าบ้าง การคาดหว้งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นคอยเกิดขึ้นมาก่อน

สุรางค์ จันทร์เอม (2529 :55) กล่าวว่า ความคาดหวัง (Expectation) หมายถึง ความเชื่อถือว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งน่าจะเกิดขึ้น และสิ่งใดไม่น่าจะเกิดขึ้น ความคาดหวังจะเกิดขึ้นตรงตามความเชื่อถือ หรือคาดการณ์ล่วงหน้าหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน หากความคาดหวังนั้นประสบความสำเร็จหรือถูกต้องจะมีเจตคติที่ดี หรือความพึงพอใจต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าหากความคาดหวังผิดพลาดในสิ่งใดก็จะมีเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์ (2530 : 109) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคิด ความต้องการของคนต่อสิ่งที่ปรารถนาจะให้เกิดขึ้นจริงในอนาคต หากผู้ปฏิบัติงานมีความหวังต่อสิ่งใด จะทำให้สนับสนุนสิ่งนั้นอย่างเต็มที่ ถ้าหากความหวังนั้นสามารถไปด้วยกันได้ก็ระหว่างบุคคลก็จะก่อให้เกิดการกำหนดจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ร่วมกันขึ้น

นันทา ดิงสมบัติยุทธ (2538 : 25) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคิดเห็นหรือความต้องการที่บุคคลมุ่งหวัง หรือคาดคะเนต่อบุคคลอื่นหรือตนเองให้กระทำในสิ่งที่ตนปรารถนาให้เป็นอนาคต

เกษสิณี กลิ่นบุศย์ (2540 : 16) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง การคาดการณ์หรือความคาดหวังเพื่อตอบสนองความต้องการขึ้นอยู่กับลักษณะของบุคคล ประสบการณ์ที่ผ่านมาและการเห็นคุณค่าของการกระทำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการนั้นๆ ซึ่งมีผลต่อความพึงพอใจของบุคคล ในการตั้งความหวังนั้น บุคคลจะกำหนดระดับความคาดหวังไว้เป็นแนวทางที่จะสามารถประสบผลสำเร็จได้

พัชรี ศรีสุข (2542 : 11) กล่าวว่า ความคาดหวัง หมายถึง การคาดคะเนหรือความมุ่งหวังของบุคคลกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตโดยอาศัยของมูลจากอดีต ปัจจุบัน เป็นตัวทำนาย ซึ่งจะแตกต่างกันตามลักษณะของแต่ละบุคคล ความต้องการ บทบาทหน้าที่และเป้าหมายในการกระทำนั้นๆ

กล่าวโดยสรุป ความคาดหวัง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและคาดการณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่แสดงออกด้วยพฤติกรรมหรือการกระทำในสิ่งนั้น อาจเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ ความรู้สึกนึกคิดหรือความคาดหวัง การคาดการณ์ในสิ่งนั้นมีลักษณะเป็นการประเมินค่าโดยมาตรฐานของตนเองเป็นเครื่องวัดการคาดการณ์ของแต่ละบุคคล แม้เป็นการให้ต่อสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมชนิดเดียวกันก็อาจแตกต่างกันออกไปได้ ทั้งนี้แล้วแต่ประสบการณ์ ความสนใจ แรงจูงใจและการเห็นคุณค่าของความสำเร็จของสิ่งนั้นๆ

2.1.2 ทฤษฎีความคาดหวัง

1) ทฤษฎีความคาดหวัง Vroom (1964 : 67) ทฤษฎีนี้พัฒนามาจากสมมติฐานที่ว่าก่อนที่บุคคลจะได้รับการจูงใจให้กระทำการสิ่งใดเขาจะต้องพิจารณาก่อนว่าความสามารถ และความพยายามของเขาจะทำให้ได้ผลตามที่พึงปรารถนาหรือไม่ ทฤษฎีนี้เสนอว่าแต่ละบุคคลจะเกี่ยวข้องกับกำรตัดสินใจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงาน โดยถือเกณฑ์ความสามารถ ประสิทธิภาพในการทำงานและการได้รับรางวัล ทฤษฎีนี้มีข้อสมมติที่ว่า การจูงใจขึ้นอยู่กับวิธีการซึ่งบุคคลต้องการและวิธีการซึ่งบุคคลคิดว่าจะได้สิ่งนั้น ทฤษฎีนี้ถือว่าความเชื่อถือของบุคคลอันนำไปสู่การเกิดผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อจะทำให้เกิดพฤติกรรมเพื่อจะนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมายและเลือกพฤติกรรมที่คาดว่าจะประสบความสำเร็จสูงสุด

2) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandure (1977 : 23) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม โดยเสนอลักษณะความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลเป็น 3 มิติ ได้แก่

มิติที่หนึ่งเกี่ยวกับปริมาณความคาดหวัง กล่าวคือ ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลในการกระทำพฤติกรรมหนึ่งหรือแตกต่างกัน

มิติที่สองเกี่ยวกับการแผ่ขยายความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนอาจจะแผ่ขยายจากสถานที่หนึ่ง ไปสู่สถานที่หนึ่งในปริมาณที่แตกต่างกัน ประสิทธิภาพบางอย่างไม่ทำให้ความคาดหวังของความสามารถของตนแผ่ไปสู่สถานการณ์อื่นๆได้

มิติที่สามเกี่ยวกับความเข้มหรือความมั่นใจ ถ้าความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนมีความเข้มน้อย คือบุคคลไม่มั่นใจในความสามารถของตน เมื่อประสบเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปตามที่คาดหวังจะทำให้ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนลดลง แต่ถ้ามีความเข้มหรือความมั่นใจมาก บุคคลจะมีความบากบั่นมานะพยายามแม้ว่าจะประสบเหตุการณ์ที่ไม่สอดคล้องกับความคาดหวังบ้างก็ตาม

3) ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Hierarchy of Need Theory) โดยเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าความต้องการเป็นพลังผลักดันให้มนุษย์เกิดพฤติกรรม ซึ่งมนุษย์แต่ละคนมีความแตกต่างในความต้องการ ค่านิยม ทักษะคติ ความเชื่อ และความต้องการของมนุษย์ว่ามนุษย์ไม่มีความแน่นอน

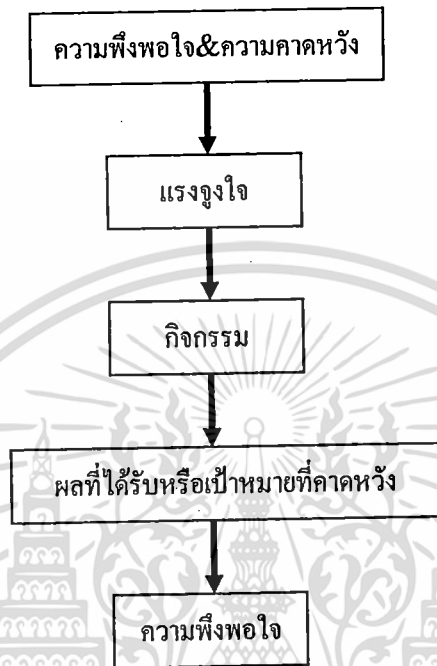
บุญเติม พันรอบ (2548 : 55-61) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความคาดหวังของวิกเตอร์ วรูม ว่าได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดจากนักจิตวิทยาผู้แรกหลายคน อาทิเช่น เลวิน (Kurt Lewin) และทอลแมน (Edward Tolman) ต่อมา วิกเตอร์ วรูม ได้นำแนวความคิดดังกล่าวมาปรับปรุงบางครั้งมีผู้เรียกทฤษฎีความคาดหวังเป็นทฤษฎีย่อๆ ว่า ทฤษฎี V.I.E. Theory เนื่องจากทฤษฎีนี้มีองค์ประกอบของทฤษฎีที่สำคัญคือ

1. V. มาจากคำว่า Valence ซึ่งหมายถึง ความพึงพอใจ ระดับความพึงพอใจ การให้คุณค่ากับสิ่งที่ได้รับ

2. I. มาจากคำว่า Instrumentality ซึ่งหมายถึง สื่อ เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางที่จะนำไปสู่ความพึงพอใจ

3. E. มาจากคำว่า Expectancy หมายถึง ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้นๆ บุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง ทุกชีวิตพยายามดิ้นรนแสวงหาอย่างน้อยที่สุดก็คือ ต้องการอาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค เมื่อปัจจัยเหล่านี้ได้รับการตอบสนองแล้ว ก็มีความต้องการระดับสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จากความเอกลक्षणเป็นเอกลक्षणที่สวางไวสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องการหลายสิ่งหลายอย่างเหล่านี้เองทำให้เกิดความพยายามกระทำเพื่อดำเนินการวิธีใดวิธีหนึ่งด้วยสื่อหรือเครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุความพอใจหรือเพื่อให้ได้รับผลของการดำเนินการนั้น ตามที่ได้แสดงความพยายามนั้นเองเรียกว่า ความคาดหวังและความพอใจสิ่งต่างๆ ความคาดหวังอาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบก็ได้ ดังภาพ ที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 ทฤษฎีความคาดหวัง

ที่มา : บุญเต็ม พันรอบ (2542 : 61)

Maslow (อ้างใน ราณี อธิชัยสกุล. 2535 :185-192) กล่าวว่า สาระสำคัญในทฤษฎีที่เกี่ยวกับความคาดหวังของมนุษย์ว่ามนุษย์มีความต้องการตลอดเวลาไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อได้รับการตอบสนองแล้วก็จะต้องการได้รับการตอบสนองในลำดับต่อไปจากระดับต่ำไปสู่ความต้องการระดับสูงซึ่งลำดับขั้นความต้องการของบุคคลมี 5 ขั้น คือ

- ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ได้แก่ ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้เกิดความพึงพอใจ องค์การต้องตอบสนองความต้องการทางกายภาพ ในรูปของค่าจ้างเงินหรือบริการที่จำเป็น เช่น ค่ารักษาพยาบาล รถรับส่ง เป็นต้น
- ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการเพื่อปกป้องตนเองเพื่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัย เช่น การใช้เครื่องป้องกันอันตรายในขณะทำงาน การประกันภัยในรูปแบบต่างๆ เช่น ในด้านสุขภาพอุบัติเหตุและชีวิต เป็นต้น
- ความต้องการทางสังคมและความรัก (Social and Love Needs) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นในสังคมยอมรับคบค้าสมาคมและเป็นที่ยอมรับของเพื่อนร่วมงานมีมิตรภาพและความรักต่อกัน เป็นต้น ดังนั้นองค์การควรสนับสนุนการทำงานเป็นทีมและให้พนักงานมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นที่ได้รับการยอมรับ และสร้างความรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร

- ความต้องการการยอมรับและยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับนับถือความสามารถให้เกียรติ และมีความภาคภูมิใจ เชื่อมมันและนับถือตนเองซึ่งเกี่ยวข้องกับความสำเร็จและมีอิสระในการตัดสินใจ ตลอดจนชื่อเสียงและเกียรติยศ

- ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization) เป็นความปรารถนาที่จะใช้ฝีมือความสามารถของตนให้เกิดผลสูงสุด เป็นความสำเร็จและความสมหวังในชีวิตความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุด ซึ่งจะมีคนจำนวนน้อยที่จะสามารถได้รับความพึงพอใจจากความต้องการขั้นนี้

2.1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความคาดหวังในบทบาท

โสภณ ภูเก้าล้วน (อ้างใน ครุณี มโนรัตน์. 2544 : 47-48) ได้เสนอแนวความคิดกับความต้องการของมนุษย์ที่อยู่ในองค์การ (Human Needs and Wants in Organization) ว่ามนุษย์ที่อยู่ในองค์การมีความต้องการต่างๆ ดังนี้ คือ

- ความต้องการที่จะรู้ว่าตนเป็นใคร มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างไร และสามารถทำอะไรให้กับองค์การได้บ้าง กล่าวคือ มนุษย์ต้องการรู้ว่างานที่ตนทำเกิดประโยชน์อะไรกับองค์การ ผูกพันและเชื่อมโยงภารกิจใดบ้างในองค์การ ความรับผิดชอบมีมากน้อยเพียงไรและต้องทำงานกับใคร เป็นต้น

- ความต้องการมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล วางแผนกำหนดแนวทางการดำเนินงานขององค์การ ซึ่งทำให้เขาารู้สึกว่าอยู่ในองค์การอย่างมีค่า ดังนั้น นักบริหารทรัพยากรบุคคลที่ดีต้องเปิดโอกาสให้พนักงานได้มีส่วนร่วมในองค์การแม้เพียงน้อยก็ตาม

- ความต้องการผลสะท้อนกลับจากผู้บริหาร เพื่อให้พนักงานทราบโดยแท้จริงว่า เขาทำงานเป็นอย่างไร ทั้งนี้ไม่ใช่เพียงเพื่อให้พนักงานได้รับทราบสถานการณ์ปฏิบัติงานของตนเท่านั้น แต่ยังช่วยเปิดโอกาสให้เขาได้แก้ไขปรับปรุงงาน เพื่อสร้างความสำเร็จในงานนั้นๆ

- ความต้องการความช่วยเหลือและคำแนะนำจากผู้บังคับบัญชาเพื่อปรับปรุงสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของพนักงาน นอกจากนี้จะเป็นการช่วยให้เขามั่นใจที่อยู่ในองค์การแล้ว ยังทำให้รู้สึกว่าเขาไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมอย่างโดดเดี่ยว

- ความต้องการรางวัลและการลงโทษ (Rewards and Penalties) คนแต่ละคนคาดหวังที่จะได้รับรางวัลตอบแทนในสิ่งที่ตนเองได้ทำดี ประสบความสำเร็จเป็นพิเศษหรือได้ผลเกินที่คาดหมายไว้ รางวัลดังกล่าวอาจเกิดขึ้นในตัวเอง เช่น มีเวลาพักผ่อนเมื่อทำงานเสร็จ เป็นต้น รางวัลที่อยู่ในตัวเองเหล่านี้มีค่าในการตอบสนองความต้องการของมนุษย์เป็นอย่างมาก บางคนที่ไม่ได้รับจึงแอบให้รางวัลตนเองหรือฉลองความสำเร็จให้ตนเอง ในทางตรงข้ามผู้ที่กระทำผิดหรือไม่บรรลุเป้าหมายตามคำมั่นสัญญาที่กำหนดไว้ ก็ต้องการได้รับการลงโทษ ถ้าผู้บังคับบัญชาไม่ทำโทษก็อาจหาทางลงโทษตัวเองในรูปแบบต่างๆ เช่น ไม่ทานข้าวจนกว่างานจะเสร็จ เป็นต้น

Turner (1982 : 67) อธิบายถึงทฤษฎีบทบาท โดยเปรียบเทียบเหมือนกับ “การเล่นละครเวที” ซึ่งจะประกอบด้วยลักษณะความคาดหวังทั่วไป 3 ประการ คือ

1. การคาดหวังจาก “บท” หมายถึง ภาวะความเป็นจริงต่างๆ ทางสังคมสามารถเปรียบเทียบได้ เหมือนกับละคร ซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่างๆ ทางสังคม โดยมีบรรทัดฐานเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลควรจะมี พฤติกรรมเช่นใดในสังคม กิจกรรมหรือการกระทำต่างๆ ทางสังคมจะถูกจัดระบบและควบคุม โดยบรรทัด ฐานที่แตกต่างไปตามสถานการณ์และเงื่อนไขทางสังคมที่แตกต่างกันไปในรูปแบบของแต่ละสังคม

2. ความคาดหวังจากผู้ร่วมแสดงคนอื่นๆ หมายถึง การที่สังคมมีบรรทัดฐานซึ่งเปรียบเสมือนที่จะ กำหนดบทบาทของบุคคลในความสัมพันธ์กันทางสังคมดังกล่าวด้วยบุคคลในสังคมจึงต้องการสวมบทบาท ซึ่งกันและกัน เพื่อที่บุคคลจะได้คาดหวังพฤติกรรมของบุคคลอื่นในสังคมที่แสดงออก และสามารถมี ปฏิสัมพันธ์ที่ถูกต้องได้ตามความคาดหวังของสังคมและบุคคลอื่นๆ

3. ความคาดหวังจากผู้ชม หมายถึง เป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่อยู่ในสถานภาพต่างๆ กัน ซึ่งจะต้องคาดหวังและสวมบทบาทของบุคคลอื่นที่เป็นเครื่องนำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม อย่างถูกต้องและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่เป็นความคาดหวังร่วมกัน ดังนั้น ความคาดหวัง หมายถึง การคิดไว้ ล่วงหน้าเกี่ยวกับบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามที่คิดไว้แต่ก็มีบทบาทสำคัญต่อ พฤติกรรมของมนุษย์

อุทัย หิรัญโต (2526 : 197) กล่าวว่า บทบาท หมายถึง หน้าที่ (Function) หรือพฤติกรรมอันพึง คาดหมาย (Expected Behavior) ของบุคคลแต่ละคนในกลุ่มหรือสังคมหนึ่งๆ หรือพฤติกรรมดังกล่าว โดย ปกติเป็นสิ่งที่กลุ่มหรือสังคมกำหนดขึ้น ฉะนั้น บทบาทจึงเป็นแบบแห่งความประพฤติดของบุคคลในสถานะ หนึ่ง ที่พึงมีต่อบุคคลอื่น ในสถานะอีกอย่างหนึ่งในสังคมเดียวกัน

ดร.ณิ มโนรัตน์ (2544 :26) กล่าวว่า บทบาทเป็นสิ่งที่บุคคลในสังคมคาดหวังหรือกำหนดขึ้น โดยมี ความเกี่ยวเนื่องกับอำนาจหน้าที่และตำแหน่งของบุคคลนั้น ซึ่งดำรงอยู่ในตำแหน่งนั้นๆ มีหน้าที่ต้องปฏิบัติ ต่อบุคคลอื่นในสังคม

2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนและเนื้อหาที่สอนในมหาวิทยาลัย

กระบวนการเรียนการสอน สัมพันธ์กับการพิจารณาตัดสินใจหลายอย่าง เช่น การคัดเลือก เนื้อหาวิชา วิธีการสอนและจัดการการสอน ซึ่งการพิจารณาตัดสินใจนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของอาจารย์ว่า ต้องการให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้เรื่องใด จุดมุ่งหมายเกิดจากทัศนคติของอาจารย์ที่มีต่อการสอนและนักศึกษา จากการศึกษาทัศนคติของอาจารย์ต่อการสอนและนักศึกษาของ Gaff และ Wilson, Eckert และ Williams, Bayer, Cross, Centra (อ้างโดย พรเทพ ไทยรักษ์. 2539 : 15) พบว่า กระบวนการเรียนการสอนเป็นสาเหตุ หลักและสาเหตุสำคัญที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักศึกษามากที่สุด อาจารย์ยังต้องสอน โดยยึดจุดมุ่งหมาย ในการสอน คือ ความครอบคลุมในเนื้อหาของรายวิชา ตลอดจนวิธีการของสาขาวิชานั้นๆ และตระหนักถึง พัฒนาการทางด้านสติปัญญาและความเป็นมนุษย์ ที่จะเกิดขึ้นในตัวนักศึกษาด้วย การสอนที่ดีนั้น อาจารย์ จะต้องมีความรู้ในหลักวิชา และรอบรู้งานศึกษาค้นคว้าที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักวิชานั้นๆ เป็นผู้ ที่มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสามารถในการสร้างแรงจูงใจนักศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการเรียนการสอน การสอนเป็นหลักการและชื่อเรียกเกี่ยวกับการให้ความรู้แก่ผู้เรียน การสอนเป็นวิธีการที่มีระเบียบ และองค์ประกอบที่ซับซ้อน หมายถึง ถูกวิธีแล้วก็จะทำให้การสอนบรรลุผลมากขึ้น สิ่งที่จะช่วยให้การสอนประสบความสำเร็จ คือ ตัวอาจารย์ และอาจารย์จะต้องเข้าใจการสอน และความหมายของการสอนเป็นอย่างดี มีนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของการสอนไว้ คือ

สุมิตร คุณานุกร อ้างอิงมาจาก พุทธทาส ภิกขุ (2518 : 135) การสอน คือการนำทาง วิญญูณ และครู คือ ผู้นำทางวิญญูณ

กาญจนา เกียรติประวัติ (2524 : 45) ได้ให้ความหมายว่า การสอนคือการจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน การสอนมิได้หมายถึง การบอกเพียงแต่อย่างเดียว แต่รวมถึงกระบวนการต่างๆ ที่ผู้สอนกระทำไปเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเจริญงอกงามทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา

การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆ เช่น อาจารย์ วิทยากร ห้องสมุดและแหล่งวิชาการ ชุมชน การเรียนรู้ว่าจะเรียนจากสิ่งที่อาจารย์สอนโดยตรง จากการค้นคว้า สังเกต ทดลอง หรือลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง แต่การเรียนการสอนของอาจารย์โดยตรงนั้น เราสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนการสอนได้ชัดเจน หลักการจัดการเรียนการสอนหรือแนวทางในการจัดการสอนโดยมีนักการศึกษาหลายท่านจัดไว้ คือ

หาญชัย สงวนให้ อ้างอิงมาจาก อุบล เรียงสุวรรณ และคณะ (2522 :65)

1. สอนจากสิ่งที่รู้ไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้
2. สอนจากสิ่งที่เข้าใจง่ายไปหาสิ่งที่เข้าใจยาก
3. สอนจากสิ่งที่มีตัวตน ไปหาสิ่งที่ไม่มีความตัวตน
4. สอนจากประสบการณ์ตรงของผู้เรียนไปหาเหตุผล
5. สอนจากเนื้อหาที่ง่ายไปหาเนื้อหาที่ยาก
6. สอนจากสิ่งที่ไม่แน่นอนไปหาสิ่งที่แน่นอน

กล่าวโดยสรุป การสอนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เพราะการสอนนั้นเป็นการจัดกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และสามารถนำไปพัฒนาตนเอง ทำอย่างไรจะให้ผู้เรียนสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การสอนจึงจัดว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง ส่วนการเลือกการใช้วิธีการสอนหรือรูปแบบการสอนอย่างไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับผู้สอนจะเลือกให้เหมาะสมกับผู้เรียน และประโยชน์แก่ผู้เรียนมากที่สุด

การสอนเป็นเพียงหลักการ และชื่อที่เรียกเกี่ยวกับการให้การศึกษา การสอนเป็นวิธีการที่มีระเบียบ และองค์ประกอบที่ซับซ้อน หากทำได้ถูกวิธี และสนองความต้องการขององค์ประกอบต่างๆ อย่างเต็มที่แล้ว ก็จะทำให้การสอนนั้นๆ บรรลุผลมากขึ้น สิ่งที่จะช่วยให้การสอนประสบผลสำเร็จได้ก็คือ อาจารย์ อาจารย์ที่ทำการสอนต้องเข้าใจองค์ประกอบในการสอนเป็นอย่างดี ซึ่งพอสรุปหลักการสอนไว้เป็นข้อๆ คือ

1. การสอนต้องคำนึงถึงตัวผู้เรียน

2. การสอนต้องคำนึงถึงเนื้อหาที่จะสอน
3. การสอนจะต้องสอนจากประสบการณ์ของผู้เรียน
4. การสอนจะต้องใช้อุปกรณ์และสื่อในการเรียนการสอน และ
5. การสอนจะต้องมีการประเมินผลการสอน

นอกจากนี้ การคัดเลือกเนื้อหาวิชาที่ถือได้ว่าเป็นงานที่ยากอย่างหนึ่งของผู้สอน เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว ประกอบกับความต้องการของนักศึกษาที่มุ่งสนองความต้องการด้านการตลาดแรงงาน ทำให้มีความจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร สถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง หลักสูตรเพื่อให้ทันต่อความต้องการของพัฒนาการทางด้านเศรษฐกิจสังคม ดังนั้น วิธีจัดการเรียนการสอนของผู้สอนจึงต้องปรับปรุงให้เข้ากับวิชาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการศึกษา พ.ศ. 2542 ซึ่งเป็นภารกิจหลักที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษาในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและเป็นที่ยอมรับของหน่วยงานและสังคม (ปาริชาติ ทูมนันท์, 2545 : 29)

การคัดเลือกเนื้อหาวิชามีหลักเกณฑ์ ดังที่นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ เช่น Toba (ปาริชาติ ทูมนันท์, 2545 : 29) มีหลักการในการเลือกเนื้อหาวิชา ดังนี้ คือ

1. เนื้อหาที่เลือกนั้น แม่นตรงและร่วมสมัยกับวิทยาการปัจจุบัน
2. เนื้อหาที่เลือกตรงกับสภาพจริงของสังคม
3. เนื้อหาที่เลือกนั้นเป็นเครื่องมือนำไปสู่วัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการ
4. เนื้อหาวิชาที่เลือกนั้น ทำหายความสนใจของครู

Tyler (อ้างโดย พรเทพ ไทยรักษ์, 2539 : 33) ได้เสนอเกณฑ์ในการคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติการเกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมาย
2. ผู้เรียนได้รับความพึงพอใจ จากการแสดงพฤติกรรมที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมาย
3. คำนึงถึงประสบการณ์เฉพาะที่อาจนำมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน
4. แสดงความเป็นไปได้ในการปฏิบัติของผู้เรียน
5. คำนึงผลผลิตหลายอย่างที่เกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์การเรียนรู้โดยตรง

ชัยชาญ วงศ์สามัญ (2543 : 125) กล่าวว่า การคัดเลือกเนื้อหาวิชาควรคัดเลือกเพื่อนำมาสู่กระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด ควรเริ่มจากสิ่งที่ผู้เรียนต้องรู้ หลังจากนั้นก็ควรเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนควรรู้ นารู้ และสิ่งที่เกี่ยวข้องเล็กน้อยแต่ไม่ควรคัดเลือกเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้อง

สุณีย์ ช่างเจริญ (2527 : 148) สรุปว่า การคัดเลือกเนื้อหาวิชาควรจะยึดแก่นสารของความรู้ความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคมและความสอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย โดยในการกำหนดเนื้อหา นั้น ควรจะต้องพิจารณาปรัชญา และจุดมุ่งหมายของสถาบันการศึกษาให้ชัดเจนก่อน และพิจารณาถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม ความก้าวหน้าทางวิชาการ ความต้องการของผู้เรียน แนวนโยบายของสาขาวิชา หรือคณะหรือมหาวิทยาลัยประกอบกัน หลังจากนั้นจึงเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า 13
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กำหนดเนื้อหาและประสบการณ์ตามวัตถุประสงค์เป็นขั้นตอนต่อไป โดยทั่วไปหลักสูตรอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับบัณฑิตศึกษานั้นจะเน้นเนื้อหาเป็นหลักสำคัญ เมื่อได้เนื้อหาและประสบการณ์ที่แน่นนอนแล้ว การดำเนินการขั้นตอนต่อไป คือการทำให้จุดมุ่งหมายและเนื้อหาวิชานั้นให้มีผลในทางปฏิบัติ นั่นคือ การจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามแนวทางที่วางไว้ บุคคลสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรประสบผล สำเร็จอย่างแท้จริง คือ อาจารย์ผู้สอน เช่นเดียวกับแนวคิดของ สมคิด อิศระวัฒน์ (อ้างโดย ปารีชาติ ทูมนันท์. 2545 :29) ได้แสดงความเห็นว่า การคัดเลือกเนื้อหาวิชามีข้อควรพิจารณา ประกอบด้วย 4 ข้อ คือ

1. เนื้อหาควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชา
2. เนื้อหาควรกว้างขวาง สมบูรณ์ และครบถ้วนตามที่ควรจะเป็น โดยยึดหลักผู้เรียนควรรู้อะไร

อะไร

3. เนื้อหาควรทันสมัย
4. ถ้ามีผลงานวิจัยและการค้นคว้าสนับสนุนจะทำให้มีน้ำหนักและความน่าเชื่อถือ วิธีการ

เลือกเนื้อหาควรเลือกจากง่ายไปยาก รูปธรรมไปนามธรรม และจากใกล้ตัวไปไกลตัว

2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ

2.3.1 ความหมายของการบริหาร

การบริหาร (Administration) หรือ การจัดการ (Management) มักถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในหลาย ๆ สถานการณ์ เนื่องจากความสำคัญที่ว่าเป็นกิจกรรม หรืองานที่มนุษย์ดำเนินการ และถือได้ว่าสำคัญที่สุดในบรรดางานต่าง ๆ แต่ก่อนนี้ทั้งสองคำนี้มีความหมายที่แตกต่างกันบ้าง ในแง่ที่ว่า “การบริหารมักมุ่งใช้เน้นในภาคราชการ และองค์การที่มีได้มุ่งหวังกำไร และมักใช้คำว่า “การจัดการ” ในภาคธุรกิจเอกชน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ คำทั้งสองสามารถนำมาใช้ทดแทนกันได้ในความหมายที่มีลักษณะเดียวกัน งานทางด้านการบริหาร หรือการจัดการเป็นงานสำคัญ ในการอำนวยความสะดวกให้มนุษย์ทำงาน ได้โดยมีทั้งประสิทธิผล และประสิทธิภาพ (effective and efficiency) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพสังคมในปัจจุบัน ซึ่งมนุษย์ต้องทำงานและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือองค์การต่าง ๆ ที่ทรัพยากร หรือปัจจัยต่าง ๆ มีจำกัดก็ยิ่งทำให้งานบริหาร หรือการจัดการองค์การมีบทบาทมากที่สุด รวมไปถึงการสามารถนำพาให้งาน หรือกิจกรรมเหล่านั้นดำเนินการไปได้ อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมภายนอกของสังคมที่กลุ่มหรือองค์การตั้งอยู่

นิตยสาร FORBES ซึ่งเป็นนิตยสารทางด้านธุรกิจที่มีชื่อเสียงของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ทำการรายงานการวิเคราะห์ความสำเร็จหรือความล้มเหลวขององค์การว่าธุรกิจในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ประสบความสำเร็จนั้น มักเป็นผลมาจากการมีการจัดการที่ดี ในขณะที่มีการรายงานจากธนาคารแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวว่า ธุรกิจระดับเล็กมากกว่า 90% ที่ประสบความล้มเหลวมักมีสาเหตุเนื่องมาจากการขาดความสามารถ และประสบการณ์ในการจัดการ และพบว่าในองค์การธุรกิจต่าง ๆ นั้น ปัญหาที่มักเกิดขึ้นเสมอและนำความยุ่งยากแก่องค์การก็คือ การจัดการนั่นเอง ดังนั้น การทำความเข้าใจ และเรียนรู้ถึง

ความหมายของการบริหาร หรือการจัดการในแง่มุมมองต่าง ๆ จึงมีความสำคัญ และจำเป็นในการที่ผู้บริหารจักได้นำไปใช้ในการดำเนินการ เพื่อให้องค์การธุรกิจมีประสิทธิภาพต่อไป

ความหมายของการบริหารหรือการจัดการได้ถูกกล่าวถึง ในรูปของคำจำกัดความจากท่านผู้รู้ และนักวิชาการหลายท่าน ดังนี้

สันติวงษ์ ชงชัย (2536 : 11) กล่าวว่า การบริหาร คือ การทำให้งานต่าง ๆ ลุล่วงไปโดยอาศัยคนอื่นเป็นผู้ทำ

กรองแก้ว อยู่สุข (2532 : 17) กล่าวว่า การบริหาร คือ กระบวนการของการวางแผน การจัดโครงสร้าง และจัดสายงานขององค์การ การชี้นำและการสั่งงาน การควบคุมรวมถึงการใช้ทรัพยากรอื่นขององค์การเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (Goals) ขององค์การที่ได้กำหนดไว้

พะยอม วงษ์สารศรี (2534 : 33) กล่าวว่า การจัดการ คือ กระบวนการที่ผู้จัดการใช้ศิลปะ และกลยุทธ์ต่าง ๆ ดำเนินกิจการตามขั้นตอนต่าง ๆ โดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกในองค์การ และตระหนักถึงความสามารถ ความถนัด ความต้องการ และความมุ่งหวังด้านความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์การควบคู่ไปด้วยกัน องค์การจึงจะสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

การบริหารจึงมีความหมายได้ทั้งในแง่ของการศึกษาเกี่ยวกับวิชาการ และการบริหารงานใน ความหมายแรกสามารถพิจารณาได้ว่า การบริหารเป็นสาขาวิชาที่มีการจัดระเบียบให้เป็นระบบทางการศึกษา (Systematic Study) อันหมายถึง การศึกษาค้นคว้าหลักการ กฎเกณฑ์ และทฤษฎีที่น่าเชื่อถือได้ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน ซึ่งลักษณะด้านนี้ของการบริหารจึงทำให้เห็นได้ชัดเจนถึงความเป็นศาสตร์ (Science) ส่วนในด้านของการนำเอาการบริหารไปใช้ในการปฏิบัติงานนั้นจำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ผสมผสานเข้าด้วยกัน โดยมีลักษณะที่ยืดหยุ่นได้ จึงเรียกได้ว่าการบริหาร ต้องมีลักษณะของศิลปะ (Arts) ดังนั้น เมื่อนำความหมายทั้งสองลักษณะมาพิจารณาแล้ว จึงเห็นได้ว่าการบริหาร คือ การใช้ทั้งความเป็นศาสตร์ และศิลป์มาผสมผสานรวมกัน เพื่อนำเอาทรัพยากรการบริหาร (Administration Resources) มาประกอบเข้าด้วยกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม หรือองค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการบริหาร (Process of Administration) ในการปฏิบัติงานนั้น

2.3.2 ความหมายของธุรกิจ

ธุรกิจเป็นคำที่มีความหมายกว้าง และเป็นทุกสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา สังคมปัจจุบันนี้มีความจำเป็นที่ จะต้องพึ่งพาธุรกิจ เพื่อความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้น ๆ และยังมีส่วนสำคัญต่อการ ปรับปรุงคุณค่าของชีวิตมนุษย์ทั้งในส่วนบุคคลและกลุ่มชนในสังคมต่าง ๆ

กรองแก้ว อยู่สุข (2532 : 1) กล่าวว่า ธุรกิจ หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ก็ตามที่ทำให้เกิดมีสินค้า หรือ บริการขึ้นแล้วมีการแลกเปลี่ยนซื้อขายกัน และมีวัตถุประสงค์จะได้ประโยชน์จากการกระทำกิจกรรมนั้น

เชาว์ โรจนแสง (2531 : 5) กล่าวว่า ธุรกิจ หมายถึง การดำเนินงานกิจกรรมด้านการผลิต (productions) การจำหน่าย (distributions) และการบริหาร (business services)

จินตนา บุญงาญ (2531 : 3) กล่าวว่า ธุรกิจ คือ วงจรอย่างหนึ่ง ซึ่งเริ่มต้นแต่การนำทรัพยากรที่หาได้ และปัจจัยต่าง ๆ มาเปลี่ยนสภาพด้วยวิธีการต่าง ๆ จนกระทั่งได้เป็นสินค้า หรือบริการออกมาเพื่อจะนำออกจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภค เมื่อจำหน่ายได้แล้วก็นำรายได้นั้นมาดำเนินการแปรสภาพทรัพยากรต่อไป

จินตรา สุนทรธรรม (2533 : 1) กล่าวว่า ธุรกิจ หมายถึง กระบวนการทั้งปวงของการนำเอาทรัพยากรธรรมชาติมาเปลี่ยนสภาพตามกรรมวิธีการผลิตด้วยแรงงานคน และเครื่องจักรให้เป็นสินค้า และเก็บรักษาไว้เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่ต้องการ

กาญจนา เรื่องจิตปกรณ์ (2520 : 6) กล่าวว่า ธุรกิจ หมายถึง กิจกรรมทุกอย่าง ซึ่งมีความเกี่ยวพันในวงการของสถาบัน เพื่อที่จะจำหน่าย และให้บริการภายใต้กฎเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ โดยมีความสัมพันธ์กับบริการอื่น และกลุ่มผู้กระทำงานร่วม เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายอันเดียวกัน คือ ความสำเร็จของหน่วยงาน

จากความหมายของธุรกิจต่าง ๆ ที่นำมาเสนอก่อนักวิชาการหลายท่านดังปรากฏข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าการที่ธุรกิจจะเริ่มต้นได้ก็ต่อเมื่อมีความต้องการ และความสามารถที่แตกต่างกันในมนุษย์แต่ละคน นอกจากนี้ลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน ก็ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติในแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน จึงนำมาซึ่งแรงผลักดันเพื่อตอบสนองความต้องการความพึงพอใจ และความจำเป็นของบุคคลแต่ละคนแตกต่างกันไป ดังนั้นจึงเกิดกิจกรรมของการนำเอาทรัพยากรที่ตนเองมีอยู่ หรือหามาได้นั้น ผลิตขึ้นตามความชำนาญ และความสามารถที่ตนเองถนัดอันก่อให้เกิดการแบ่งงานกันทำ แล้วทำการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้า หรือบริการนั้น เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค โดยมีผลประโยชน์ที่พึงจักได้รับจากกิจกรรมดังกล่าว นั้น ทั้งแก่ผู้ผลิต และผู้บริโภค หรือทั้งแก่ผู้ซื้อ และผู้ขาย

2.3.3 วัตถุประสงค์ของธุรกิจ

ในการดำเนินงานเพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด และมีประสิทธิภาพได้นั้น จะต้องเกี่ยวพันอย่างแน่นแฟ้นกับวัตถุประสงค์อันเป็นจุดมุ่งหมายหลักขององค์การธุรกิจนั้น ๆ ซึ่งจะต้องกำหนดให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้ดำเนินการและผู้บริหารองค์การจะได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เพราะแม้ว่าโดยทั่วไปตามความต้องการกำไรจะเป็นวัตถุประสงค์หลักใหญ่ที่สำคัญที่สุดของธุรกิจก็ตาม แต่ความรับผิดชอบที่มีต่อเศรษฐกิจ และสังคมที่ธุรกิจอยู่ร่วมด้วยก็ถือว่าเป็นวัตถุประสงค์อีกประการหนึ่ง ที่ธุรกิจจะมองข้ามเสียมิได้ แม้ว่าความอยู่รอดของเจ้าของ หรือหุ้นส่วนตลอดจนผู้ถือหุ้น ในกรณีของบริษัท และพนักงานขององค์การรวมทั้งความต้องการที่จะเจริญเติบโตของธุรกิจ จะเป็นสิ่งที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการประกอบธุรกิจก็ตาม ดังนั้น จะเห็นได้ว่าธุรกิจมีขอบเขตของวัตถุประสงค์ที่กว้างขวาง ทั้งการให้บริการ และซื้อสัตย์ต่อลูกค้า การนำผลประโยชน์ในรูปแบบกำไรมาสู่ผู้ลงทุน การรับผิดชอบต่อพนักงานองค์การ และแก่สังคมส่วนรวมทั้งการไม่ทำในสิ่งที่ขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมประเพณีของสังคม และจรรยาบรรณของวิชาชีพ ตลอดจนการปรับปรุงธุรกิจให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมภายนอก อย่างไรก็ตาม กำไรก็ยังถือว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักที่เป็นเครื่องจูงใจให้บรรลุถึงจุดหมายในทางธุรกิจ ผู้บริหารที่ดีจะต้องนำเสนอให้พนักงานองค์การรับทราบ และทำความเข้าใจในวัตถุประสงค์ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องให้พนักงานเรียนรู้วิธีการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของวัตถุประสงค์เหล่านั้นด้วย

แก่นักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ในฐานะที่ธุรกิจเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ซึ่งจำเป็นต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมโดยส่วนรวม ดังนั้นธุรกิจจึงมักมีวัตถุประสงค์ที่นอกเหนือจากการหากำไร โดยการช่วยเหลือภริยาให้รัฐบาล ทำให้รัฐบาลมีรายได้เพิ่มขึ้น ธุรกิจเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่ใช้บริการต่าง ๆ ของรัฐ เช่น ถนน และบริการบริการสาธารณูปโภคต่าง ๆ ดังนั้น เมื่อมีรายได้ก็ต้องเสียภาษีให้รัฐตามที่ควรจะเป็น รวมทั้งบทบาทที่ธุรกิจช่วยพัฒนาบ้านเมือง เช่น เมื่อมีธุรกิจเกิดขึ้น ซึ่งทำให้มีผลต่อเนื่องในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม และมีการลงทุน มีการจ้างแรงงานของประชาชน ในพื้นที่นั้นเข้าทำงาน โรงงานก็ผลิตสินค้าและบริการออกมาทำให้ประชาชนมีงานทำ มีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลคือทำให้สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาดีขึ้น นอกจากนี้ธุรกิจยังมีส่วนในการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ การผลิตสินค้าและบริการเพื่อจำหน่ายแก่ประชาชน โดยในระยะแรกทำเพื่อสนองความต้องการของประชาชนในชาติหรือบางกลุ่ม ต่อมาเมื่อธุรกิจได้พัฒนาให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ก็สามารถผลิตสินค้าและบริการออกมาได้มากขึ้น และส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ทำให้ประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งนับว่าธุรกิจมีส่วนช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติด้วย

นักบริหารธุรกิจส่วนใหญ่มีแนวความคิดว่า องค์กรธุรกิจควรมีเป้าหมายหลัก คือ การสร้างกำไรให้มากที่สุด และใช้เวลาที่สั้น หรือเร็วด้วยต้นทุนที่ต่ำที่สุดเท่าที่พึงจะกระทำได้ ซึ่งนั่นหมายความว่าแนวความคิดด้านการลงทุนให้ผลิตภัณฑ์ที่กิจการผลิตได้มีคุณภาพถูกมองข้ามไป หรือให้ความสำคัญน้อยกว่าการทำการค้าระยะสั้นที่ไม่เน้นการพัฒนาในระยะยาว และกำไรที่ยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง ความคิดเช่นนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะทำให้เกิดการหลงผิด และประมาทต่อความเชื่อมั่นของลูกค้า หรือผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานการณ์ที่มีการแข่งขันทางธุรกิจอย่างรุนแรงดังเช่นในปัจจุบันนี้นั้น ผู้ประกอบการจะต้องมองให้ออกว่าทิศทางของการดำเนินธุรกิจควรจะเป็นเช่นไร บ่อยครั้งที่เรามักจะสอนกันว่าให้ลดต้นทุนให้มากที่สุด โดยไม่ทันระวังว่าผู้บริโภคได้หันกลับไปซื้อสินค้าที่มีคุณภาพของคู่แข่งเสียแล้ว ในอดีตนั้น ช่วงระหว่างปี 2495-2505 หรือประมาณ 60 ปีมาแล้ว ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตจากประเทศญี่ปุ่น เป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับว่ามีคุณภาพในตลาดสินค้าของประเทศสหรัฐอเมริกา ดังประโยคที่นักวิชาการชาวอเมริกันเคยกล่าวไว้ว่า “Made in Japan” often meant the product was junk. อย่างไรก็ตามเมื่อแนวความคิดเรื่องการเน้นคุณภาพได้เข้าไปมีบทบาทในประเทศญี่ปุ่น และถูกนำมาใช้อย่างจริงจังนั้น ในที่สุดเวลาที่ผ่านไปจนถึงปัจจุบันนี้ก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ จำนวนมาก รวมทั้งศักยภาพขององค์กรธุรกิจอุตสาหกรรมต่าง ๆ ของประเทศญี่ปุ่นเป็นจำนวนไม่น้อยสามารถเติบโต พัฒนา และยิ่งใหญ่ทางธุรกิจในระดับโลกได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “คุณภาพยังคงเป็นรากฐานของความสำเร็จเสมอ (Quality is still at the root of their success!)”

2.3.4 หน้าที่ของการบริหารธุรกิจ

การดำเนินธุรกิจเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นของเนื้อหาที่นี้ นั้น ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ยุ่ยาก เนื่องจากต้องประสาน และสอดคล้องให้ได้กับจุดมุ่งหมายหลายประการของธุรกิจ ดังนั้นจึงต้องมีการปฏิบัติหน้าที่หลักดังต่อไปนี้ เพื่อให้ธุรกิจประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

1. **หน้าที่ทางด้านการจัดองค์กร** คือ กิจกรรมที่ทำให้องค์กรสามารถจัดรูปแบบการทำงานของบุคลากรภายในองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำเอาโครงสร้างองค์การมาจัดสรรปริมาณงาน ขอบเขตของอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบผ่านทางวิธีการมอบหมายงานอย่างเหมาะสม และคำนึงถึงผลกระทบจากสภาพแวดล้อมที่องค์กรดำรงอยู่ร่วมด้วย เพื่อสร้างความยืดหยุ่น และกระฉับกระเฉงต่อการแข่งขันในโลกธุรกิจปัจจุบัน

2. **หน้าที่ทางด้านการผลิต และปฏิบัติการ** คือ กิจกรรมของการนำเอาวัตถุดิบมาผ่านกระบวนการในการผลิต เพื่อทำให้เกิดมีสินค้าหรือบริการ หน้าที่นี้จะรวมถึงการจัดตั้งสถานที่ประกอบการผลิต การติดตั้งเครื่องมือ เครื่องจักร การวางแผน และดำเนินการผลิต การควบคุมปริมาณ และคุณภาพในการผลิต รวมทั้งการเก็บรักษา และการใช้วัตถุดิบ

3. **หน้าที่ทางด้านการตลาด** คือ การดำเนินการต่าง ๆ ที่จะทำให้สินค้า หรือบริการที่ผลิตแล้ว ได้รับการเปลี่ยนมือ ไปถึงมือผู้บริโภค หรือผู้ซื้อ หากสินค้าหรือบริการที่ผลิตแล้วไม่มีการซื้อขาย แลกเปลี่ยน หรือสินค้าได้ถูกบริโภค ณ สถานที่ที่ทำการผลิตเช่นนี้ ถือว่าธุรกิจการพาณิชย์ไม่ได้เกิดขึ้น และไม่ถือว่าเป็นธุรกิจ ดังนั้นกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ถ้ามีส่วนช่วยให้สินค้า หรือบริการนั้นเปลี่ยนมือซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยน จึงจะถือว่าเป็นกิจกรรมด้านการตลาดทั้งสิ้น กิจกรรมด้านการตลาด ได้แก่ การซื้อ การขายส่ง และปลีก การเก็บรักษาสินค้า การโฆษณา การหีบห่อ การส่งเสริม การจำหน่าย การขนส่ง การจัดคุณภาพสินค้า การให้เครดิต และเรียกเก็บเงินจากลูกค้า ฯลฯ

4. **หน้าที่ทางการบัญชีและการเงิน** คือ การเก็บบันทึกข้อมูล การดำเนินงาน การจัดทำงบการเงิน การทำงานประมาณ การจัดหาเงินทุน การใช้เงินทุน และลงทุนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยบริหารให้เงินทุนหมุนเวียนอย่างพอเหมาะ การกำหนดสัดส่วนของทุน และการตัดสินใจทางการเงิน เพื่อประโยชน์แก่ธุรกิจ ผู้บริหารธุรกิจจะต้องตระหนักเสมอว่า ธุรกิจเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเงินตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ในรูปของรายได้ที่เข้ามา หรือรายจ่ายที่ออกไป ซึ่งจะต้องจัดสรรให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม

5. **หน้าที่ในการจัดหาวัตถุดิบมาป้อนโรงงาน** ได้แก่ กิจกรรมในการจัดซื้อวัตถุดิบ การควบคุมการสั่งซื้อวัตถุดิบ รวมทั้งการตรวจนับสินค้าคงคลัง เป็นต้น

6. **หน้าที่ทางด้านการบริหารงานบุคคล** คือ การดำเนินการจัดสรรพนักงาน การฝึกอบรม การจัดการรูปแบบของการจูงใจและสวัสดิการต่าง ๆ เพื่อประสิทธิภาพในการบริหารบุคคล และการประสานงานร่วมมือพร้อมใจกันทำงาน เพื่อความสำเร็จในวัตถุประสงค์ขององค์การ

7. **หน้าที่ทางด้านการจัดการระบบสารสนเทศและคอมพิวเตอร์** เป็นการนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้เพื่อควมมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ขององค์กร รวมทั้งการจัดการด้านระบบข้อมูลอย่างรวดเร็ว และถูกต้อง เช่น นำมาใช้ในงานการบันทึก (recording) จำแนก (classifying) คำนวณ (calculating) วิเคราะห์และประมวลผล (analyzing) จัดเก็บ (storing) และการติดต่อสื่อสาร (communicating) ข้อมูลต่าง ๆ

8. หน้าที่ในการวิจัยและพัฒนา เป็นกิจกรรมที่จำเป็นต้องกระทำ โดยเฉพาะในยุคการแข่งขัน และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงสูง เป็นการเน้นความคิดสร้างสรรค์ ค้นคว้านวัตกรรมใหม่ๆ ในผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ เพื่อความพึงพอใจของผู้บริโภคอย่างสูงสุด ตัวอย่างหนึ่งที่นำขึ้นขมก็คือ การค้นพบผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่สามารถนำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าได้โดยมีคุณสมบัติที่นุ่ม เบา และยืดหยุ่นง่าย ซึ่งผลิตมาจากถั่วเหลืองโดยผู้คิดค้นจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นต้น

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อุไรวรรณ จันทรสกุลถาวร (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพ ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อศึกษาการจัดทำแผนพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพ วิธีการพัฒนาแนวคิดและการนำแผนพัฒนามาใช้ ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น และความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนความคาดหวังของพนักงานในองค์กรที่มีต่อความก้าวหน้าในอาชีพ รวมทั้งการนำเสนอแนะรูปแบบการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพที่มีประสิทธิผล

ผลการวิจัยพบว่า การจัดทำแผนการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพจะรับผิดชอบฝ่ายบุคคลที่เป็นไปตามนโยบายด้วยการประเมินผลประจำปี การสอบคัดเลือก การสนับสนุนการศึกษาต่อและการฝึกอบรม แต่แนวคิดการโอนย้ายพนักงานในสถานประกอบการที่ใช้แนวบริหารแบบญี่ปุ่นจะเน้นการเติบโตภายในสายงาน ต่างจากสถานประกอบการที่แนวบริหารแบบอเมริกาจะเน้นทั้งภายในสายงานและข้ามสายงาน

พนักงานมีความรู้ความเข้าใจและความคาดหวังในแผนการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพไม่แตกต่างกัน ปัญหาและอุปสรรคในการนำแผนการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพมาใช้คือ การขาดรูปแบบที่ชัดเจน อุปนิสัยของคนไทยทำให้แผนการพัฒนาความก้าวหน้าในอาชีพไม่ได้รับความร่วมมือในการดำเนินการและขาดการยอมรับจากพนักงานและหัวหน้างาน

ผลการเปรียบเทียบทัศนคติของครูผู้สอนและหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้บริหาร โรงเรียน โดยภาพรวมเป็นรายด้าน ไม่ต่างกัน

นันทพร มธุรพจนานุกูล (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องทัศนคติและความคาดหวังของผู้บริหารทรัพยากรบุคคลและผู้บริหารอื่นๆ ที่มีต่อการปฏิบัติงานของหน่วยงานทรัพยากรบุคคลในองค์กรธุรกิจ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับบทบาทและความสำคัญของหน่วยงานทรัพยากรบุคคลในองค์กร ประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลและแนวทางที่หน่วยงานทรัพยากรบุคคลควรปฏิบัติต่อไปในอนาคต

ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารทรัพยากรบุคคลและผู้บริหารอื่นๆ มีความเห็นว่าปัจจุบันหน่วยงานทรัพยากรบุคคลในองค์กรมีบทบาทการทำงานในลักษณะตามหน้าที่ มีบทบาทในการเป็นหน่วยงานสนับสนุน และมีบทบาทในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาทางด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลแก่หน่วยงานอื่นๆ ในองค์กร ในด้านคุณภาพบุคลากรและการปฏิบัติงานของหน่วยงานทรัพยากรบุคคลและมีผู้บริหารส่วนหนึ่งที่เห็นว่าควรมีการพัฒนาบุคลากรและการปฏิบัติงานของหน่วยงานทรัพยากรบุคคลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเน้นในเรื่องความรู้ในการปฏิบัติงานและพฤติกรรมของบุคลากร ประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการ

บริหารทรัพยากรบุคคล เช่น การเรียนรู้ศาสตร์ใหม่ ๆ ในการบริหารทรัพยากรบุคคล การรักษาความเป็นกลางระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง และแนวทางต่อไปในการปฏิบัติงานของหน่วยงานทรัพยากรบุคคล คุณสมบัติของบุคคลกรในหน่วยงานทรัพยากรบุคคล ควรมีความรู้ในวิชาชีพเป็นอย่างดี เป็นผู้มีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

ดร.ณิ มโนรัตน์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความคาดหวังของพนักงานต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมรถยนต์ไทยในปี ค.ศ. 2000-2009 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมรถยนต์ไทย ซึ่งประกอบด้วยระดับความคาดหวังและเปรียบเทียบความคาดหวังของพนักงานที่ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน รวมทั้งศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อความคาดหวังของพนักงานต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคล เพื่อเสนอแนวทางในการปรับบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในปี ค.ศ. 2000-2009 โดยมีการเปรียบเทียบความคาดหวังของพนักงานตามลักษณะปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา สถานประกอบการ ตำแหน่งงาน อายุการทำงาน และรายได้รวมทั้งต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในบทบาทด้านการสรรหา/คัดเลือกบทบาทด้านการพัฒนาและการฝึกอบรม บทบาทด้านการรักษา บทบาทด้านการใช้ประโยชน์ แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอกองค์การที่ส่งผลต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลปี ค.ศ. 2000-2009 ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจ การแข่งขันการค้าเสรี นโยบายรัฐบาล และเทคโนโลยีสารสนเทศ นอกจากนี้ระบบการศึกษา ยังเป็นปัจจัยภายนอกอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในองค์การ

ปัจจัยภายในองค์การที่ส่งผลต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลปี ค.ศ. 2000-2009 ได้แก่ เป้าหมายนโยบายการบริหาร เงินทุน กำไรการผลิต เทคโนโลยีสารสนเทศและสวัสดิการ ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีการผลิตนั้น ไม่ส่งผลต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในองค์การ

สำหรับความคาดหวังของพนักงานนั้น พนักงานในอุตสาหกรรมรถยนต์มีความคาดหวังมาก/สูงต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลทุกด้าน มีค่าเฉลี่ย 4.29 มีความคาดหวังในด้านการรักษาทรัพยากรบุคคล/บุคลากร ในองค์การมากที่สุด รองลงมา คือ การใช้พนักงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด การสรรหา/คัดเลือก และการพัฒนาบุคลากร ตามลำดับ

ชนกนาฏ ปัญญาแก้ว (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาถึงความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในภาคกลาง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในภาคกลาง เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลทั้ง 4 ด้าน คือ บทบาทด้านการสรรหา คัดเลือก บทบาทด้านการพัฒนาและการฝึกอบรม บทบาทด้านการรักษา บทบาทด้านการใช้ประโยชน์ 2) เปรียบเทียบความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในโรงงานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในเขตภาคกลางโดยจำแนกผู้บริหารฝ่ายผลิตตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา

ระยะเวลาการทำงาน ประเภทของสถานประกอบการ และขนาดของสถานประกอบการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารฝ่ายผลิต ในโรงงานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในเขตภาคกลาง จำนวน 246 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูป (SPSS for windows) สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานแต่ข้อ โดยวิธีการทดสอบ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารฝ่ายผลิตมีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในเขตภาคกลางอยู่ในระดับมากทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 โดยมีความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในบทบาทด้านการรักษามากที่สุด รองลงมาคือ บทบาทด้านการสรรหา คัดเลือก บทบาทด้านการพัฒนาและการฝึกอบรม และบทบาทด้านการใช้ประโยชน์ ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ ในเขตภาคกลาง โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งได้แก่ เพศ ที่ต่างกัน และผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีปัจจัยสถานประกอบการ ซึ่งได้แก่ ประเภทสถานประกอบการ ที่ต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลไม่ต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี และอายุระหว่าง 25 - 35 ปี มีค่าเฉลี่ยความคาดหวังต่ำกว่าผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีอายุ มากกว่า 35 -45 ปี และมากกว่า 45 ปี ผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยความคาดหวังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และพบว่าผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระดับการศึกษาสูงสุดปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีค่าเฉลี่ยความคาดหวังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระดับการศึกษาสูงสุดสูงกว่าปริญญาตรี ผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระยะเวลาการทำงานที่ต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ โดยผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระยะเวลาการทำงานน้อยกว่า 3 ปี ระยะเวลาการทำงาน 3-6 ปี และระยะเวลาการทำงาน มากกว่า 6-9 ปี มีค่าเฉลี่ยความคาดหวังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีระยะเวลาการทำงาน มากกว่า 9 ปี ผู้บริหารฝ่ายผลิตที่ทำงานอยู่ในขนาดองค์กรต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ และพบว่าผู้บริหารฝ่ายผลิตที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการที่มีขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคล สูงกว่าค่าเฉลี่ยความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการที่มีขนาดกลาง และขนาดเล็ก และยังพบว่า ผู้บริหารฝ่ายผลิตที่ทำงานอยู่ในสถาน

ประกอบการที่มีขนาดเล็ก มีความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายบริหารทรัพยากรบุคคลในภาพรวมไม่แตกต่างจากผู้บริหารฝ่ายผลิตที่ทำงานอยู่ในสถานประกอบการที่มีขนาดกลาง

วรนารถ แสงมณี (2550 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ปีการศึกษา 2549 – 2550 ในวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 72 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูป (SPSS for Windows) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อ โดยวิธีการทดสอบ t – test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์อยู่ในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.076)
2. นักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (ระดับมาก) ไม่แตกต่างกัน สะท้อนให้เห็นว่าวิชานี้มีความเหมาะสมสามารถเปิดสอนให้นักศึกษาได้ทุกกลุ่มเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

วรนารถ แสงมณี (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิทยาศาสตร์ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะวิทยาศาสตร์ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ปีการศึกษา 2550 ในวิชาการบริหารธุรกิจ จำนวน 103 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติสำเร็จรูป (SPSS for Windows) สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อ โดยวิธีการทดสอบ t – test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจในระดับมาก (คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.164)
2. นักศึกษาที่มีเพศ ชั้นปีที่เรียน และภาควิชาที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ (ระดับมาก) ไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม นักศึกษามีอายุต่างกัน พบว่ามีความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ (ระดับมาก) แตกต่างกัน โดยกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี มีความคาดหวังแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งค่าคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 21 ปี

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อรับทราบถึงความคาดหวังจากการเรียน วิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ ในสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การกำหนดค่าตัวแปร
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน วิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในเทอม 2 ปีการศึกษา 2551 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 314 ราย โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา 189 ราย อย่างไรก็ตามเนื่องจากตัวแปรที่เป็นอายุ และเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีจำนวนเพียง 1 รายเท่านั้น ซึ่งทำให้ข้อมูลน้อยเกินไปไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้ ข้อมูลจำนวน 188 ราย ในการวิเคราะห์ทางสถิติ และใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อ ทำการวิจัยในครั้งนี้ โดยแบบสอบถามจะถูกส่งไปให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการ บริหารธุรกิจ คำถามที่ใช้ในแบบสอบถามจะเป็นคำถามแบบปิด ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ โดย มีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ ตำราวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตและแนวทางในการจัดทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับประเด็น ปัญหาและวัตถุประสงค์

2. จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านำมาสร้างแบบสอบถาม โดยแบบสอบถามดังกล่าวมีส่วนประกอบสำคัญ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคิดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี โดยเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ตามวิธีของรินลิเคิร์ต (Rinses Likert) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2543:107-108) โดยกำหนดคะแนนไว้ 5 ระดับดังนี้

ระดับความคาดหวัง

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

กำหนดน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูล โดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบคือ

3.3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามไปยังประชากรที่ทำการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

3.3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวม จากงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสารการสัมมนา สถิติในรายงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การกำหนดค่าของตัวแปร

ในส่วน of แบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร

ลาดกระบัง ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดค่าของตัวแปรมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยแบ่งระดับเจตคติเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543:107-108)

คะแนนเฉลี่ย 4.500 - 5.000 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.500 - 4.499 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.500 - 3.499 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.500 - 2.499 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.000 - 1.499 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจะใช้เกณฑ์ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์ 2541: 74)

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 0.000 – 0.999 หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีไม่แตกต่างกันมาก

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 1.000 ขึ้นไป หมายถึง ระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีแตกต่างกันมาก

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับคืนมาได้แล้วนำมาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนมาทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่า ความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการดังนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนและจำนวนของแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา
2. นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับ ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และแปลผลโดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t-test และ One-way ANOVA โดย

แบบสอบถามตอนที่ 1 ซึ่งเป็นคำถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด โดยนำข้อมูลที่ได้อามาหาค่าร้อยละ (Percentage) ของตัวแปร

แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคิดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในกรณีที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว นำข้อมูลที่ได้อามาหาค่าร้อยละ (Percentage) ของตัวแปร

แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ

ทหารลาดกระบัง นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการนำมาเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ การทดสอบค่า t-test และ One-way ANOVA

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

3.6.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวบรวมมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.6.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 1 ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ค่าจำนวนที่คำนวณ}}{\text{ค่าจำนวนทั้งหมด}} \times 100 \quad (3.2)$$

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนต้นที่ 3 ที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยใช้สูตรสำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นชั้นคะแนน (Group Data) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 137-142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3.3)$$

เมื่อ	\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้ในการวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ร่วมกับค่าเฉลี่ยในแบบสอบถามตอนที่ 3 เพื่อแสดงถึงลักษณะการกระจายของคะแนน โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ 2543: 143)

$$S.D = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3.4)$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2 สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้สรุปถึงลักษณะของนักศึกษา ซึ่งได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด มีผลต่อความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังนี้

3.6.2.1 การวิเคราะห์ที่โดยวิธี t-test ใช้ในการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้น 2 กลุ่ม (Independent t-test) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540:162-163) โดยใช้ทดสอบสมมติฐานวิจัยดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบ
 - $H_0 : \mu_1 = \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 ไม่แตกต่างกัน
 - $H_1 : \mu_1 \neq \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 แตกต่างกัน
3. สถิติที่ใช้ทดสอบ

กรณีที่ 1 เมื่อ $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{S_p \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}} \quad (3.5)$$

เมื่อ

$$S_p^2 = \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \quad (3.6)$$

$$S_i^2 = \frac{\sum x_i^2 - \frac{(\sum x_i)^2}{n}}{n_i - 1} \quad (3.7)$$

กรณีที่ 2 เมื่อ $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

$$t = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} \quad (3.8)$$

โดยมี

$$df, v = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{\frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} \right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{n_2 - 1}} \quad (3.9)$$

4. การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า t จากตาราง ที่ $df = n_1 + n_2 - 2$ หรือ V หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า t มากกว่าค่า t ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า $\mu_1 \neq \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า t จากตารางที่ $df = n_1 + n_2 - 2$ หรือ V แล้วแต่กรณี หรือถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า $\mu_1 = \mu_2$ หรือค่าเฉลี่ยของประชากรที่ 1 และ 2 ไม่แตกต่างกัน

การทดสอบ $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

การที่จะเลือกใช้สูตรกรณีที่ 1 หรือ 2 นั้น จำเป็นต้องทดสอบว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ หรือไม่ โดยทำการทดสอบโดยใช้ F-test ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

สมมติฐานสถิติ

$$H_0 : \sigma_1^2 = \sigma_2^2$$

$$H_1 : \sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$$

สถิติที่ใช้ทดสอบ

$$F = \frac{S_1^2}{S_2^2} \text{ เมื่อ } S_1 > S_2, \quad df = (n_1 - 1), (n_2 - 1) \quad (3.10)$$

$$\text{หรือ} \quad F = \frac{S_2^2}{S_1^2} \text{ เมื่อ } S_2 > S_1, \quad df = (n_2 - 1), (n_1 - 1) \quad (3.11)$$

การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (n_1 - 1), (n_2 - 1)$

หรือ $df = (n_2 - 1), (n_1 - 1)$ แล้วแต่กรณี จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (n_1 - 1), (n_2 - 1)$

หรือ $df = (n_2 - 1), (n_1 - 1)$ แล้วแต่กรณี จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

3.6.2.2 การวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA (Analysis of variance) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Sample) คือ อายุชั้นปีที่เรียน และวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สูตร One-way ANOVA

ขั้นตอนการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA มีดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบโดยวิธี One-way ANOVA คือ

H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกัน

หรือ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_k$$

$$H_1 : \mu_i \neq \mu_j, \text{ เมื่อ } i \neq j$$

$$; i, j = 1, 2, \dots, k$$

3. สถิติที่ใช้ทดสอบ (บุญชม ศรีสะอาด 2535: 116)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w} \quad (3.12)$$

สูตรสำหรับการวิเคราะห์ค่าต่างๆแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงสูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA

Source of Variation	Degree of freedom	Sum Square	Mean Square	F
Between Groups	$k - 1$	$SS_b = \sum_{j=1}^k \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{n}$	$MS_b = \frac{SS_b}{k - 1}$	$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
Within Group	$n - k$	$SS_w = SS_T - SS_b$	$MS_w = \frac{SS_w}{n - k}$	
Total	$n - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ k คือ จำนวนกลุ่ม

n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

T_j คือ ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่มตัวอย่างที่ j

T คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

x_{ij} คือ คะแนนแต่ละตัว

4. การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ = α

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k-1), (n-k)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่าค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k-1), (n-k)$ หรือ ถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่าค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

3.7.2.3 การวิเคราะห์ Least Significant Difference (LSD) ใช้ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่กรณีที F-test ในการวิเคราะห์ One-way ANOVA มีนัยสำคัญโดยมีขั้นตอนการคำนวณดังนี้

1. กำหนดระดับนัยสำคัญ α
2. คำนวณค่า LSD จากสูตร

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2}, n-k} \sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)} \quad (3.13)$$

เมื่อ $t_{\frac{\alpha}{2}, n-k}$ คือ ค่าที่ได้จากตาราง t ที่ $df. = n - k$ ที่ $\frac{\alpha}{2}$
 n_i คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ i
 n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

3. คำนวณหาค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ เมื่อ $i \neq j ; i, j = 1, 2, \dots, k$

เมื่อ \bar{X}_i คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ i

\bar{X}_j คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ j

4. การตัดสินใจ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญหรือไม่แตกต่างกัน สำหรับการ ใช้สถิติทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3.3 คือ

ตารางที่ 3.2 แสดงสมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน	t-test

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษา

การศึกษาความคาดหวังที่ได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ ทั้งหมดจำนวน 314 ราย โดยมีผู้ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามกลับมา 189 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.19 ของจำนวนประชากรทั้งหมด อย่างไรก็ตามเนื่องจากตัวแปรที่เป็นอายุ และเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา โดยมีจำนวนเพียง 1 รายเท่านั้น ซึ่งทำให้ข้อมูลน้อยเกินไปไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนั้นจึงได้ใช้ข้อมูลจำนวน 188 ราย ในการวิเคราะห์ทางสถิติ และใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ โดยผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Sciences) ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด
- 4.2 ผลการวิเคราะห์การจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคิดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว
- 4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- 4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งสิ้น 189 ราย ซึ่งได้แก่ จำนวนหน่วยกิต เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียน		
2 หน่วยกิต	81	42.9
3 หน่วยกิต	108	57.1
รวม	189	100.0
เพศ		
ชาย	92	48.7
หญิง	97	51.3
รวม	189	100.0
อายุ		
อายุต่ำกว่า 20 ปี	52	27.5
อายุ 20 ปี	70	37.0
อายุ 21 ปี	41	21.7
อายุ 22 ปี	25	13.2
อายุ 23 ปี	-	-
อายุ 24 ปี	-	-
อายุมากกว่า 24 ปี	1	0.6
รวม	189	100.0
ชั้นปีที่เรียน		
ชั้นปี 1	29	15.3
ชั้นปี 2	96	50.8
ชั้นปี 3	37	19.6
ชั้นปี 4	27	14.3
รวม	189	100.0
คณะที่สังกัด		
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	1	0.6
คณะวิทยาศาสตร์	91	48.1
คณะวิศวกรรมศาสตร์	97	51.3
รวม	189	100.0

จากตารางที่ 4.1 สามารถอธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 189 ราย ได้ดังนี้
จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ลงทะเบียนเรียนจำนวน 3 หน่วยกิต มีจำนวน 108 ราย คิดเป็นร้อยละ 57.1 และจำนวน 2 หน่วยกิต 81 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.9 ตามลำดับ

เพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม เป็นเพศหญิง มีจำนวน 97 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.3 และเป็นเพศชาย มีจำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.7 ตามลำดับ

อายุ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี มีจำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุ 21 ปี มีจำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.7 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี มีจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.2 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือนักศึกษาที่มีอายุมากกว่า 24 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.6

ชั้นปีที่เรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 มากที่สุด มีจำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมาคือระดับชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 37 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.6 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.3 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือนักศึกษาที่อยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 มีจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.3

คณะที่สังกัด พบว่าข้อมูลที่ได้รับจากนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ในเรื่องคณะที่สังกัด คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวน 97 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.3 รองลงมาคือคณะวิทยาศาสตร์ มีจำนวน 91 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.1 ที่ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมมีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.6

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตัวแปรต้นที่เป็นอายุ มีนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามกลับมาซึ่งอยู่ในช่วงอายุมากกว่า 24 ปี อยู่เพียง 1 ราย และคณะที่สังกัด มีนักศึกษาที่อยู่คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม อยู่เพียง 1 ราย เช่นกัน ซึ่งน้อยเกินไป ผู้วิจัยจึงตัดสินใจที่จะไม่นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เฉพาะในส่วนนี้

4.2 ผลการวิเคราะห์การจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคาดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว

จากแบบสอบถามนักศึกษาได้จัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคาดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว โดยการจัดลำดับความสำคัญหมายเลข “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7” ซึ่งหมายเลข 1 หมายถึง ได้รับประโยชน์มากที่สุดเป็นลำดับแรก และหมายเลข 7 เป็นอันดับที่นักศึกษาคาดว่าได้รับประโยชน์น้อยที่สุด ซึ่งแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงการจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคาดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว

เนื้อหาข้อมูลด้านต่าง ๆ ของการบริหารธุรกิจ	ระดับค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ลำดับที่
1. การบริหารงานบุคคล	4.67	1
2. การจัดการองค์การ	4.23	2
3. รูปแบบธุรกิจ	4.01	3
4. การจัดการการผลิต และการปฏิบัติงาน	3.89	4
5. การบริหารการเงิน และเอกสารเครดิต	3.78	5
6. การตลาด	3.73	6
7. พื้นฐานการบัญชีทั่วไป	3.64	7

* การจัดลำดับความสำคัญที่เท่ากัน

จากตารางที่ 4.2 การจัดลำดับความสำคัญจะเห็นได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่คาดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้วคือ การบริหารงานบุคคล รองลงมาคือ การจัดการองค์การ และรูปแบบธุรกิจ ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาส่วนใหญ่ที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์น้อยที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว คือ พื้นฐานการบัญชีทั่วไป

4.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

การวิเคราะห์ระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยได้ทำการวิเคราะห์ระดับความคาดหวังซึ่งแสดงในตารางที่ 4.3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์	N = 188		ระดับความคาดหวัง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.426	0.517	มาก	1
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.564	0.725	มาก	10
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.239	0.577	มาก	3
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.202	0.630	มาก	5
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.351	0.607	มาก	2
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์การที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.973	0.651	มาก	9
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	4.064	0.736	มาก	6
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	4.037	0.797	มาก	7
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	4.011	0.753	มาก	8
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.207	0.624	มาก	4
ค่าเฉลี่ยรวม	4.108	0.704	มาก	

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.108 ซึ่งจัดว่าอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามแต่ละคนมีระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวมซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.704 เมื่อพิจารณาระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับมาก ซึ่งเรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.426 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.517

ลำดับที่ 2 จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตัวเองได้หลังเรียนจบแล้ว ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.351 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.607

ลำดับที่ 3 คาดว่าจะทำให้มุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยรับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่างๆ มาก่อนในแง่ที่ว่า เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.239 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.577

ลำดับที่ 4 จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ ได้ดีขึ้น ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.207 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.624

ลำดับที่ 5 จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตัวเองได้ในปัจจุบัน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.202 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.630

ลำดับที่ 6 จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.064 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.736

ลำดับที่ 7 จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.037 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.797

ลำดับที่ 8 จะนำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.011 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.753

ลำดับที่ 9 จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดีและมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.973 ซึ่งจัดอยู่ในระดับความคาดหวังที่
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จะได้รับประโยชน์มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.651

ลำดับที่ 10 คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนานหรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียน ร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้นต่างคณะ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.564 ซึ่งจัดอยู่ในความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์ มาก โดยนักศึกษาแต่ละคนมีระดับความคาดหวังไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.725

4.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการ บริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ จำนวน หน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการ บริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ สมมติฐาน โดยสมมติฐานที่ 1, 2 และ 5 สถิติที่ใช้คือ t-test ซึ่งเป็นการทดสอบความแปรปรวนระหว่าง ประชากร 2 กลุ่ม โดยมีสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับ ประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน		P-Value
	2 หน่วยกิต	3 หน่วยกิต	
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.44	4.42	0.785
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.59	3.55	0.701
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่างๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.20	4.27	0.422
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.18	4.22	0.613
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.29	4.40	0.217
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.88	4.05	0.074
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	3.90	4.19	0.008**
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	3.84	4.19	0.003**

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน		P-Value
	2 หน่วยกิต	3 หน่วยกิต	
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	3.90	4.09	0.083
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจและวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.11	4.28	0.073
รวม	4.031	4.164	0.023*

* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.4 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนพบว่า นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกันทำให้มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานหลักที่ว่านักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์ในข้อที่ 7 และข้อที่ 8 ที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกันทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนข้ออื่นๆไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามเพศ

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามเพศ		P-Value
	ชาย	หญิง	
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.38	4.47	0.243
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.51	3.61	0.328
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่างๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.17	4.30	0.128
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.12	4.28	0.079
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.30	4.40	0.303
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.98	3.97	0.923
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	3.98	4.15	0.119
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	3.92	4.15	0.056

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามเพศ		P-Value
	ชาย	หญิง	
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	3.93	4.08	0.177
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจและวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.13	4.28	0.098
รวม	4.043	4.169	0.029*

* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.5 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ทำให้มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานหลักที่ว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าไม่มีข้อย่อยใดที่ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ในการทดสอบสมมติฐาน ที่ 3-4 สถิติที่ใช้คือ One-way ANOVA ซึ่งเป็นการทดสอบความแปรปรวนระหว่างประชากรมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป

สมมติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน
ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำแนกตามอายุ

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามอายุ				P-Value
	ต่ำกว่า 20 ปี	20 ปี	21 ปี	22 ปี	
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสาขาอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.31	4.39	4.51	4.64	0.034*
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.63	3.53	3.66	3.36	0.344
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.17	4.21	4.34	4.28	0.530
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.21	4.19	4.20	4.24	0.985
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.23	4.36	4.39	4.52	0.246
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.88	4.00	3.95	4.12	0.491
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	3.98	4.00	4.17	4.24	0.324
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้อุดหนุนเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	4.00	3.94	4.07	4.32	0.229

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามอายุ				P-Value
	ต่ำกว่า 20 ปี	20 ปี	21 ปี	22 ปี	
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	4.02	3.90	4.02	4.28	0.193
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.12	4.14	4.37	4.32	0.149
รวม	4.056	4.066	4.168	4.231	0.166

* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.6 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามอายุ พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ว่านักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์ในข้อที่ 1 ที่มีอายุต่างกันทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนข้ออื่นๆ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามอายุ โดยทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ผลการทดสอบเฉพาะ ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และที่ระดับ 0.01 นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียน
วิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยมีอายุแตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ช่วงอายุ	\bar{X}	กลุ่มที่	1	2	3	4
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารบุคลากรซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	ต่ำกว่า 20 ปี	4.31	1	-	0.404	0.056	0.008**
	20 ปี	4.39	2	-	-	0.208	0.033*
	21 ปี	4.51	3	-	-	-	0.324
	22 ปี	4.64	4	-	-	-	-

* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย LSD พบว่านักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีระดับความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญภายในกลุ่ม กล่าวคือ นักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับความคาดหวังแตกต่างกับนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักศึกษาที่มีอายุ 20 ปี มีระดับความคาดหวังแตกต่างกับนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

โดยนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวัง เท่ากับ 4.64 ซึ่งสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังเท่ากับ 4.31 และสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 20 ปี มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังเท่ากับ 4.39

สมมติฐานที่ 4 นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจจำแนกตามชั้นปีที่เรียน

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามชั้นปีที่เรียน				P-Value
	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.24	4.42	4.46	4.62	0.060
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิง สนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.66	3.57	3.68	3.27	0.129
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่างๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.14	4.19	4.46	4.23	0.069
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.24	4.20	4.24	4.12	0.860
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.21	4.31	4.46	4.50	0.189
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์การที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.90	3.93	4.14	4.00	0.362
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	4.24	3.92	4.19	4.23	0.046*

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามช่วงชั้นปีที่เรียน				P-Value
	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้อุดหนุนเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	4.10	3.89	4.14	4.38	0.026*
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	4.00	3.94	4.05	4.23	0.356
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.14	4.12	4.38	4.35	0.107
รวม	4.086	4.048	4.219	4.192	0.094

จากตารางที่ 4.8 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามชั้นปีที่เรียน พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ว่านักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

เมื่อทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่าความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์ในข้อที่ 7 และข้อที่ 8 ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกันทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนข้ออื่นๆไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามชั้นปี โดยทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD ผลการทดสอบเฉพาะ ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และที่ระดับ 0.01 นำมาแสดงไว้ในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียน
วิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีคณะที่สังกัดแตกต่างกันเป็นรายคู่โดย
วิธี LSD

ความคาดหวังว่าจะได้รับ ประโยชน์	ชั้นปี	\bar{X}	กลุ่มที่	1	2	3	4
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรด ในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจน เกินไป และมีจำนวนหน่วยกิตมาก (3 Cr.)	ชั้นปีที่ 1	4.24	1	-	0.036*	0.772	0.957
	ชั้นปีที่ 2	3.92	2	-	-	0.054	0.052
	ชั้นปีที่ 3	4.19	3	-	-	-	0.823
	ชั้นปีที่ 4	4.23	4	-	-	-	-
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลา เรียนต่อหรือสมัครงาน	ชั้นปีที่ 1	4.10	1	-	0.191	0.871	0.186
	ชั้นปีที่ 2	3.89	2	-	-	0.101	0.004**
	ชั้นปีที่ 3	4.14	3	-	-	-	0.215
	ชั้นปีที่ 4	4.38	4	-	-	-	-

* ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** ค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.9 ในข้อที่ 7 พบว่าผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย LSD พบว่านักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกัน มีระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญภายในกลุ่ม กล่าวคือนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 1 มีระดับความคาดหวังแตกต่างกับนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังเท่ากับ 4.24 ซึ่งสูงกว่านักศึกษาที่ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวังเท่ากับ 3.92

ส่วนในข้อที่ 8 ที่ว่าคาดว่าจะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน มีนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 2 มีระดับความคาดหวังแตกต่างกับนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักศึกษาที่ชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยระดับความคาดหวัง เท่ากับ 3.89 ต่ำกว่านักศึกษาที่ชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยระดับเจตคติเท่ากับ 4.38

สมมติฐานที่ 5 นักศึกษาที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียน
 วิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน
 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p (p-value) ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับ
 ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจจำแนกตามคณะที่สังกัด

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามคณะที่สังกัด		P-Value
	คณะวิทยาศาสตร์	คณะวิศวกรรมศาสตร์	
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติม ทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่ เรียนอยู่ในสาขา	4.38	4.46	0.294
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิง สนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้น จากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่าง เพื่อนร่วมชั้น	3.58	3.55	0.734
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความ เข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูล จากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อน ใน แง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.23	4.25	0.844
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไป พัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.19	4.22	0.748
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไป พัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.36	4.34	0.801
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้าน บริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็น ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	4.01	3.94	0.442

ความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) จำแนกตามคณะที่สังกัด		P-Value
	คณะวิทยาศาสตร์	คณะวิศวกรรมศาสตร์	
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	4.15	3.98	0.104
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	4.13	3.95	0.115
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	4.05	3.97	0.436
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.25	4.16	0.337
รวม	4.135	4.081	0.351

จากตารางที่ 4.10 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำแนกตามคณะที่สังกัด พบว่า นักศึกษาที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลักที่ว่านักศึกษามีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ทำการพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีข้อข้อย่อยใดที่ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ โดยประกอบด้วยข้อเสนอสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จากการศึกษาความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ 2 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 2. เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังของนักศึกษา จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ โดยจำแนกนักศึกษาตาม จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด
- เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยในครั้งนี้คือแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน
- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด รวมทั้งสิ้น 4 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคาดหวังว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว
- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแสดงเกี่ยวกับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 189 ราย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากตัวแปรที่เป็นอายุ และเป็นนักศึกษาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมเป็นผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา โดยมีจำนวนเพียง 1 รายเท่านั้น ซึ่งทำให้ข้อมูลน้อยเกินไปไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนั้นจึงได้ใช้ข้อมูลจำนวน 188 ราย ในการวิเคราะห์ทางสถิติ และใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยได้แยกออกเป็น 4 ตอนดังต่อไปนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ลงทะเบียนเรียนจำนวน 3 หน่วยกิต โดยมีจำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 และเป็นผู้ที่ลงทะเบียนเรียนจำนวน 2 หน่วยกิต ซึ่งมีจำนวน 81 ราย คิดเป็นร้อยละ 42.9

2. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 97 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.3 และเป็นเพศชาย มีจำนวน 92 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.7 ตามลำดับ

3. นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี มีจำนวน 70 ราย คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีจำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาคือนักศึกษาที่มีอายุ 21 ปี มีจำนวน 41 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.7 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม ที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี มีจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.2

4. นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 2 มากที่สุด มีจำนวน 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมาคือระดับชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 237 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.6 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 มีจำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.3 และนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 มีจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.3

4. คณะที่สังกัด พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีจำนวน 97 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.3 และคณะวิทยาศาสตร์ มีจำนวน 91 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.1

5.1.2 การจัดลำดับความสำคัญ ว่าหลังจากการเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคาดหวังว่าได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว

การจัดลำดับความสำคัญจะเห็นได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่คาดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว คือ การบริหารงานบุคคล รองลงมาคือ การจัดการ และการแบบธุรกิจ ตามลำดับ ในขณะที่นักศึกษาส่วนใหญ่ที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์น้อยที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้ว คือ พื้นฐานการบัญชีทั่วไป

5.1.3 ค่าเฉลี่ยของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ในภาพรวมของระดับความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีระดับความคาดหวังมาก และเมื่อเปรียบเทียบในแต่ละข้อนั้นจะเห็นได้ว่านักศึกษามีระดับความคาดหวังมาก เช่นเดียวกัน

5.1.4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาที่มีต่อความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ

จากผลการศึกษาทำให้สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 4 สมมติฐาน ได้ดังนี้

สมมติฐานหลักที่ 1 นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ นักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกันมีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานหลักที่ 2 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจแตกต่างกัน

สมมติฐานหลักที่ 3 นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือนักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานหลักที่ 4 นักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือนักศึกษาที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานหลักที่ 5 นักศึกษาที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน คือนักศึกษาที่คณะที่สังกัดต่างกัน มีความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 การวิจัยเรื่องความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียน ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้

ผลการศึกษาเรื่องความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นวิชาเลือกนั้น พบว่า นักศึกษามีความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับความคาดหวังมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความคาดหวังและเห็นด้วยอย่างสอดคล้องร่วมกันว่าจะได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองในทุกๆ ด้าน โดยมีลำดับที่ของความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์ในแต่ละด้านแตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปให้เห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้นได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ	\bar{X}	ลำดับที่
คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา	4.426	1
จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้หลังเรียนจบแล้ว	4.351	2
คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา	4.239	3
จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ	4.207	4
จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน	4.202	5
จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป	4.064	6
จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้อุดหนุนเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน	4.037	7
จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน	4.011	8-
จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต	3.973	9
คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น	3.564	10
ค่าเฉลี่ยรวม	4.108	

เมื่อพิจารณาเป็นรายละเอียดของแต่ละข้อ ซึ่งก็คือในแต่ละด้านของความคาดหวังจากการเรียนในวิชาการบริหารธุรกิจ ดังตารางที่ 5.1 ที่สรุปข้างต้น จะพบว่า มีนักศึกษาความคาดหวังว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่ตนเองเรียนอยู่ในสาขา เป็นลำดับที่ 1 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.426 นักศึกษาคาดหวังที่จะทำให้ตนเองสามารถนำเอาความรู้ที่ศึกษาในวิชาดังกล่าวไปพัฒนาตนเองได้หลังจากที่เรียนจบแล้ว เป็นลำดับที่ 2 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.351 คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อนในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา เป็นลำดับที่ 3 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.239 คาดหวังว่าจะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ เป็นลำดับที่ 4 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.207

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า 54
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คาดหวังว่าจะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ในปัจจุบัน เป็นลำดับที่ 5 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.202 และคาดหวังว่าจะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A.) เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป เป็นลำดับที่ 6 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.064

ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า นักศึกษามีความตั้งใจอย่างจริงจังที่จะเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ เพื่อตนเองจะได้นำไปใช้ประยุกต์กับความรู้และวิชาชีพที่ตนเองศึกษาอยู่ แต่เป็นเนื้อหาทางสายวิชาชีพปกติที่มีได้เน้นหนักในด้านสังคมศาสตร์ โดยนักศึกษามีความเห็นว่าความรู้ในวิชาการบริหารธุรกิจดังกล่าว สามารถทำให้พวกเขาพัฒนาตนเอง รวมทั้งจะทำให้มีความเข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางการบริหารได้ดียิ่งขึ้น เมื่อเวลาที่ตนเองจะต้องจบการศึกษาและออกไปทำงานในองค์กรต่างๆ ซึ่งมุมมองดังกล่าวล้วนเป็นการวางแผนเพื่อความเป็นบุคคลที่มีศักยภาพในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มากขึ้นนั่นเอง ซึ่งความคาดหวังดังกล่าวมีความสอดคล้องเป็นอย่างมากกับ งานวิจัยของ วรณารด แสงมณี (2551 : 57) ที่ว่า มีนักศึกษาคาดหวังว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่ตนเองเรียนอยู่ในสาขา เป็นลำดับที่ 1 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.437 โดยนักศึกษาคาดหวังที่จะทำให้ตนเองสามารถนำเอาความรู้ที่ศึกษาในวิชาดังกล่าวไปพัฒนาตนเองได้หลังจากที่เรียนจบแล้ว เป็นลำดับที่ 2 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.320 และมีความคาดหวังที่จะทำให้ตนเองมีความเข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจและวิถีทางของการบริหารธุรกิจได้ดีขึ้นเป็นลำดับที่ 3 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.282 และรวมทั้งงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งของ วรณารด แสงมณี (2550 : 55) เช่นกันที่ว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังมีความคาดหวังที่จะทำให้ตนเองสามารถนำความรู้ที่ศึกษาไปพัฒนาตนเองได้หลังจากที่เรียนจบแล้วเป็นลำดับความคาดหวังที่ 1 โดยมีความคาดหวังลำดับที่ 2 คือ คาดหวังว่าจะทำให้ตนเองมีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารบุคลากร ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่ตนเองเรียนอยู่ในสาขา และลำดับที่ 3 ซึ่งนักศึกษามีความคาดหวังที่จะทำให้ตนเองมีความเข้าใจพฤติกรรมของคน และการบริหารจัดการคนได้ดีขึ้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายละเอียดของแต่ละข้อของความคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ดังที่ได้สรุปไว้ข้างต้น จะพบว่า นักศึกษากลับมีความคาดหวังน้อยต่อการที่ตนเองจะได้รับความบันเทิงสนุกสนานหรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้นต่างคณะ โดยความคาดหวังในเรื่องดังกล่าวมีผลต่อการศึกษาเป็นลำดับสุดท้าย คือลำดับที่ 10 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.564 และมีความคาดหวังน้อยในลำดับต่อมาคือ ลำดับที่ 9 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.973 ในเรื่องจะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดีและมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต นอกจากนี้ นักศึกษายังมีระดับของความคาดหวังน้อยในลำดับต่อมา คือลำดับที่ 8 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.011 ในเรื่องที่นักศึกษายังมีระดับความคาดหวังน้อยในอันที่จะนำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อ หรือสอบเพื่อสมัครงาน และลำดับสุดท้าย คือ มีความคาดหวังที่จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงานด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.037 ซึ่งเป็นลำดับที่ 7 ของลำดับความคาดหวังจากการเรียน

ผลการศึกษาในแง่มุมมองของความคาดหวังจากการเรียนในวิชาดังกล่าวนี้ ในลำดับที่น้อยกว่าข้ออื่น ๆ นั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เป็นการสะท้อนแนวความคิดของนักศึกษาอย่างชัดเจนว่า พวกเขาให้ความสำคัญอย่างจริงจังต่อการนำเอาวิชาการบริหารธุรกิจไปใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการ เพื่อศึกษาภาพที่เป็นตัวตนของผู้รู้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักศึกษาต้องการจะมีมุมมอง และวิสัยทัศน์ในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ให้กว้างขวางมากขึ้น และปิดข้อด้อยของการเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านใดด้านหนึ่งที่เป็นสายอาชีพ หรือด้านเทคนิคแต่เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้มีศักยภาพในการเข้าใจ และปรับตัวให้เข้ากันได้กับโลกความเป็นจริงภายนอกที่จะต้องมีความรู้หลายๆ ด้านมาประกอบการพิจารณาตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการเรียนรู้ที่มุ่งเป็นเนื้อหาสาระสำคัญมากกว่าเป็นไปในด้านของความบันเทิงจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น ซึ่งความคาดหวังดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องเป็นอย่างมากกับงานวิจัยของวรรณรดแสงมณี (2551 : 52) ที่ว่า นักศึกษามีความคาดหวังว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่ตนเองเรียนอยู่ในสาขา เป็นลำดับที่ 1 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.437 โดยนักศึกษาคาดหวังที่จะทำให้ตนเองสามารถนำเอาความรู้ที่ศึกษาในวิชาดังกล่าวไปพัฒนาตนเองได้หลังจากที่เรียนจบแล้ว เป็นลำดับที่ 2 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.320 และมีความคาดหวังเป็นลำดับที่ 3 ด้วยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.282 ที่จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และรวมทั้งงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งเช่นกันของวรรณรด (2550 : 55) ที่ว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีความคาดหวังน้อยต่อการที่ตนเองจะได้รับความบันเทิง สนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้น จากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้นต่างคณะ โดยเป็นลำดับความคาดหวังที่น้อยที่สุด

5.2.2 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระดับความคาดหวังของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ ตามปัจจัยส่วนบุคคล อันได้แก่ จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน และคณะที่สังกัด ของนักศึกษา ก็สามารถอภิปรายถึงผลการวิจัยในส่วนที่พิจารณาแล้วว่าเป็นที่น่าสังเกต และสมควรนำมาพิจารณาเพื่อการศึกษาได้ดังนี้

จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียน เมื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนเรียนต่างกัน พบว่า มีระดับความคาดหวังในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยของนักศึกษาที่มีจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียน 3 หน่วยกิต มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.164$) ที่สูงกว่านักศึกษาที่ลงทะเบียน 2 หน่วยกิต ซึ่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.031$) โดยมีข้อสังเกตว่า เมื่อพิจารณารายข้อที่ 7 ที่ว่า จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A.) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นรายวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป และรายข้อที่ 8 ที่ว่า จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดี ขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน จะเห็นได้ว่าทั้ง 2 ข้อนี้ นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มมีระดับความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ทั้ง 2 รายข้อดังกล่าว มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนตามจำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียนแบบ 3 หน่วยกิต เป็นกลุ่ม

นักศึกษาที่มีความคาดหวังต่อผลที่ตามมาในอนาคตด้านความสำเร็จทางการศึกษาที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด อันอาจเนื่องมาจากน้ำหนักของจำนวนหน่วยกิตที่มากกว่า สามารถส่งผลต่อคะแนนค่าเฉลี่ยรวมตลอดช่วงเวลาการศึกษาของนักศึกษาได้มาก ทั้งในด้านบวกและด้านลบนั่นเอง

เพศ เมื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่มีเพศต่างกัน พบว่า มีระดับความคาดหวังในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยรวมของนักศึกษาเพศหญิง ($\bar{X} = 4.169$) มีสูงกว่านักศึกษาเพศชาย ($\bar{X} = 4.043$) โดยเป็นที่น่าสังเกตว่าทุกข้อคำถามในแบบสอบถาม พบว่านักศึกษาหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาชาย ยกเว้นข้อที่ 6 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมที่น้อยกว่าเล็กน้อย ที่ว่า คาดว่าจะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการ หรือผู้บริหารองค์การที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต

อายุ เมื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่มีอายุต่างกัน พบว่า มีระดับความคาดหวังในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยของนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกัน ดังเช่นกลุ่มของนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.231$) ซึ่งสูงกว่านักศึกษาที่มีอายุ 21 ปี 20 ปี และต่ำกว่า 20 ปี ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.168, 4.066 และ 4.056 ตามลำดับ โดยมีข้อน่าสังเกตว่า เมื่อพิจารณารายข้อที่ 1 ที่ว่า คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X}) ของรายข้อ 1 จะเห็นได้ว่ามีค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกันในระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี = 4.31 กลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 20 ปี = 4.39 กลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 21 ปี = 4.51 และกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี = 4.64 นอกจากนี้มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาที่มีอายุ 22 ปี เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของความคาดหวังดังกล่าวสูงที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาพร้อมกันกับกลุ่มนักศึกษาที่มีอายุแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ ก็สามารถสรุปได้ว่า เมื่อนักศึกษามีอายุที่มากขึ้น ก็จะมีคามคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะทำให้ตนเองมีความรู้เพิ่มเติมยิ่งขึ้นทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา โดยงานวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณารถ แสงมณี (2551 : 43) ที่ว่า นักศึกษากลุ่มที่มีอายุมากที่สุดในการเก็บข้อมูลวิจัย (อายุ 22 ปี) เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของความคาดหวังสูงที่สุดเช่นกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พวกเขาเป็นกลุ่มที่มีความคาดหวังต่อผลที่จะตามมาในอนาคตด้านความสำเร็จทางการศึกษาที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด อันอาจเป็นผลมาจากการที่พวกเขาตระหนักได้ถึงความจำเป็นในการนำเอาผลสำเร็จดังกล่าวนี้ ไปใช้เพื่ออนาคตทางการศึกษา และการงานในอาชีพ โดยแสดงต่อบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องในเวลาอันใกล้ และความสามารถในการตระหนักถึงความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้ ย่อมเกิดขึ้นได้จากวุฒิภาวะของความเป็นผู้ใหญ่ในการพิจารณาถึงผลกระทบ และความคาดหวังต่อความเจริญก้าวหน้าของตนเองในอนาคตได้อย่างชัดเจน จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของความคาดหวังจากการเรียนของนักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีสูงกว่า นักศึกษาในกลุ่มอายุอื่นๆ ที่แตกต่างกัน

ชั้นปีที่เรียน เมื่อพิจารณาถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่คาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน พบว่า มีระดับความคาดหวังในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงค่าเฉลี่ยรวม (\bar{X}) ของรายชื่อ 7 จะเห็นได้ว่ากลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, 4 ดังนี้คือ มีค่าเฉลี่ย = 4.24 และ 3.92, 4.19 ในขณะที่รายชื่อ 8 กลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1, 2, 3, และ 4 มีค่าเฉลี่ย = 4.10, 3.89, 4.14 และ 4.38 ตามลำดับ ซึ่งค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ทั้ง 2 รายชื่อดังกล่าว มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาที่อยู่ในชั้นปีที่ 4 เป็นกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของความคาดหวังสูงที่สุดในข้อที่ 7 และข้อที่ 8 รวมทั้งค่าเฉลี่ยรวมด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณารต แสงมณี (2551 : 56) ที่ว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าทุกกลุ่มของนักศึกษาชั้นปีที่เรียนอื่น ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พวกเขาเป็นกลุ่มที่มีความคาดหวังต่อผลที่จะตามมาในอนาคตด้านความสำเร็จทางการศึกษาที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด อันอาจเป็นผลมาจากการที่พวกเขาตระหนักได้ถึงความจำเป็นในการนำเอาผลสำเร็จดังกล่าวนี้ ไปใช้เพื่ออนาคตทางการศึกษา และการทำงานในอาชีพ โดยแสดงต่อบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องในเวลาอันใกล้ และความสามารถในการตระหนักถึงความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้ ย่อมเกิดขึ้นได้จากภาวะของความเป็นผู้ใหญ่ในการพิจารณาถึงผลกระทบ และความคาดหวังต่อความเจริญก้าวหน้าของตนเองในอนาคตได้อย่างชัดเจน จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของความคาดหวังจากการเรียนของนักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีสูงกว่า นักศึกษาในกลุ่มชั้นปีที่เรียนกลุ่มอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นอย่างหนึ่งถึงความสอดคล้องกันกับผลวิจัยที่ได้รับในกรณีของตัวแปรที่เป็นอายุเช่นกัน ในแง่ที่ว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีอายุมากที่สุดดังกล่าวน่าจะเป็นกลุ่มเดียวกัน หรือใกล้เคียงกันกับที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นปีที่สูงกว่ากลุ่มนักศึกษาอื่น ๆ ที่มีอายุน้อยกว่านั่นเอง

ขณะที่สังกัด เมื่อพิจารณาถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่คาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจที่มีคณะที่สังกัดต่างกัน พบว่า มีระดับความคาดหวังในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยค่าเฉลี่ยของนักศึกษาที่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 4.135 และ 4.081 ตามลำดับ

5.2.3 นอกจากนี้ ผลการศึกษาของเรื่องการจัดลำดับความสำคัญที่นักศึกษาได้แสดงความคาดหวังหลังจากการเรียน และรับทราบในเนื้อหาของวิชาการบริหารธุรกิจแล้ว นักศึกษาคิดว่าตนเองจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการนำไปใช้ในอนาคต เมื่อจบการศึกษาแล้วนั้น ผู้วิจัยพบว่า การบริหารงานบุคคล การจัดการ การ รวมถึงรูปแบบธุรกิจ เป็นเนื้อหาที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า จะได้รับประโยชน์มากที่สุด ตามลำดับ ในขณะที่นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าเนื้อหาที่ตนเองจะได้รับประโยชน์น้อยที่สุด คือ พื้นฐานการบัญชีทั่วไป

เมื่อพิจารณาจากผลการศึกษาดังกล่าว ประกอบกับการพิจารณาถึงข้อความที่เป็นการแสดงความคิดเห็นเสริมเพิ่มเติมของนักศึกษาบางคนในแบบสอบถามที่ตอบกลับมารวมกัน โดยเฉพาะในประเด็นของเหตุผลที่ว่าทำไมจึงคิดว่าเนื้อหานั้น ๆ มีความสำคัญมากที่สุด และน้อยที่สุด สำหรับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามในหัวข้อคำถามเช่นนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจว่าเนื้อหาของ การบริหารงานบุคคล รวมทั้งการจัดการ และการจัดองค์กร และรูปแบบธุรกิจ ล้วนเป็นเรื่องที่น่าจะเกี่ยวข้อง

และมีความใกล้ชิดหรือมีโอกาสที่ตนเองจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับเผชิญเหตุการณ์กับสถานการณ์ทางธุรกิจ เพื่อทำการตัดสินใจในเรื่องเหล่านี้มากกว่าเรื่องอื่นๆ อาทิเช่น พื้นฐานการบัญชีทั่วไป หรือ แม้แต่การตลาด ซึ่งนักศึกษามีความเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไกลตัวจากพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของพื้นฐานการบัญชีทั่วไปนั้น นักศึกษาได้ให้เหตุผลไว้ในคำถามเปิดของแบบสอบถามว่าทำไมพวกเขาจึงคิดว่าเนื้อหานั้นมีความสำคัญน้อยที่สุด นั่นคือโดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการต่าง ๆ มักมีผู้ทำบัญชีประจำอยู่แล้ว หรือกิจการสามารถทำการจ้างบุคคลภายนอกที่มีความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์มาทำหน้าที่นี้แทนได้ รวมทั้งนักศึกษาอาจเกิดความไม่มั่นใจว่า ตนเองจะสามารถเข้าไปมีบทบาทต่อการมีส่วนร่วมในการกำหนด หรือวางระบบบัญชีของกิจการได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต้องดำเนินการ โดยบุคลากรที่มีความรู้ทางวิชาชีพนี้โดยเฉพาะ เมื่อเป็นเช่นนั้นนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถาม จึงอาจเข้าใจว่ากิจการน่าที่จะมีทางเลือกด้วยการมอบหมายงานดังกล่าวให้กับบุคคลอื่นที่มีความชำนาญมากกว่าดำเนินงานแทน ดังนั้นจึงทำให้ดูเหมือนว่าเนื้อหาดังกล่าวจะเป็นเรื่องที่ไกลตัว และเป็นเรื่องของอนาคตมากกว่าปัจจุบันอันใกล้ที่พวกเขาจะสามารถเรียนรู้เพื่อนำไปใช้งานได้จริง รวมทั้งประเด็นดังกล่าวก็อาจไม่ต้องใช้ความรู้ในด้านนั้นกับหน้าที่การงานของตนเองในอนาคตโดยตรงอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

1. สถาบันยังควรคงนโยบายของการเปิดวิชาการบริหารธุรกิจ ในหมวดหลักสูตรวิชาการศึกษารวมไปทางด้านสังคมศาสตร์ ซึ่งเปิดโอกาสให้นักศึกษาปริญญาตรีทุกคณะ สามารถเลือกลงทะเบียนเรียนเป็นวิชาเลือกได้ตามที่แผนการศึกษาของแต่ละหลักสูตร ในแต่ละคณะกำหนดไว้
2. ผู้สอนในวิชาการบริหารธุรกิจ ควรจัดการเรียนการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ในเนื้อหาทุกๆ เรื่องของการบริหารธุรกิจอย่างเท่าเทียมกัน โดยที่แม้ว่า เนื้อหาบางเรื่องอาจทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่ามีความสำคัญและจำเป็นต่อการทำงาน และประกอบกิจการธุรกิจได้อย่างชัดเจนกว่า เพราะใกล้ชิด และอาจประยุกต์ใช้งานได้ในอนาคตมากกว่า เช่น เนื้อหาเรื่องการบริหารงานบุคคล การจัดการองค์การ และรูปแบบธุรกิจ แต่เมื่อพิจารณาในระยะยาวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าหากผู้เรียนได้มีโอกาสเป็นผู้ประกอบการ และ/หรือผู้บริหารกิจการของธุรกิจใด ๆ ในองค์กรหนึ่ง ๆ พวกเขาจะพบว่า เนื้อหาเรื่องอื่นๆ ที่ผู้เรียนเคยให้ลำดับของความสำคัญน้อย ก็อาจจะเป็นเรื่องที่พวกเขาต้องนำมาพิจารณา หรือประยุกต์ใช้รวมทั้งอาจต้องเข้าไปเกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบจากสิ่งเหล่านี้ เมื่อมีโอกาสดำเนินการเป็นผู้ประกอบการ หรือผู้บริหารในอนาคตเช่นเดียวกัน
3. ผู้สอนควรเน้นหนักการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้ไปพัฒนาตนเองในอนาคต แล้วทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารที่จะนำความรู้ทางด้านการบริหารธุรกิจไปประยุกต์ใช้ร่วมกันกับความรู้ในสายอาชีพที่ผู้เรียนมีความรู้ดังกล่าวอยู่แล้วให้ทันสมัยและมีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับโลกของความเป็นจริงของธุรกิจในปัจจุบันและอนาคต ทำให้ผู้เรียนมี

ความสามารถปรับตัวเข้ากันได้กับสถานการณ์ และมีมุมมองต่อการบริหารธุรกิจได้อย่างทันสมัย และจับใจ
จนสามารถดำเนินงาน และพัฒนาศักยภาพขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพในฐานะผู้ประกอบการ และ/
หรือผู้บริหารกิจการธุรกิจเหล่านั้นในอนาคต

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

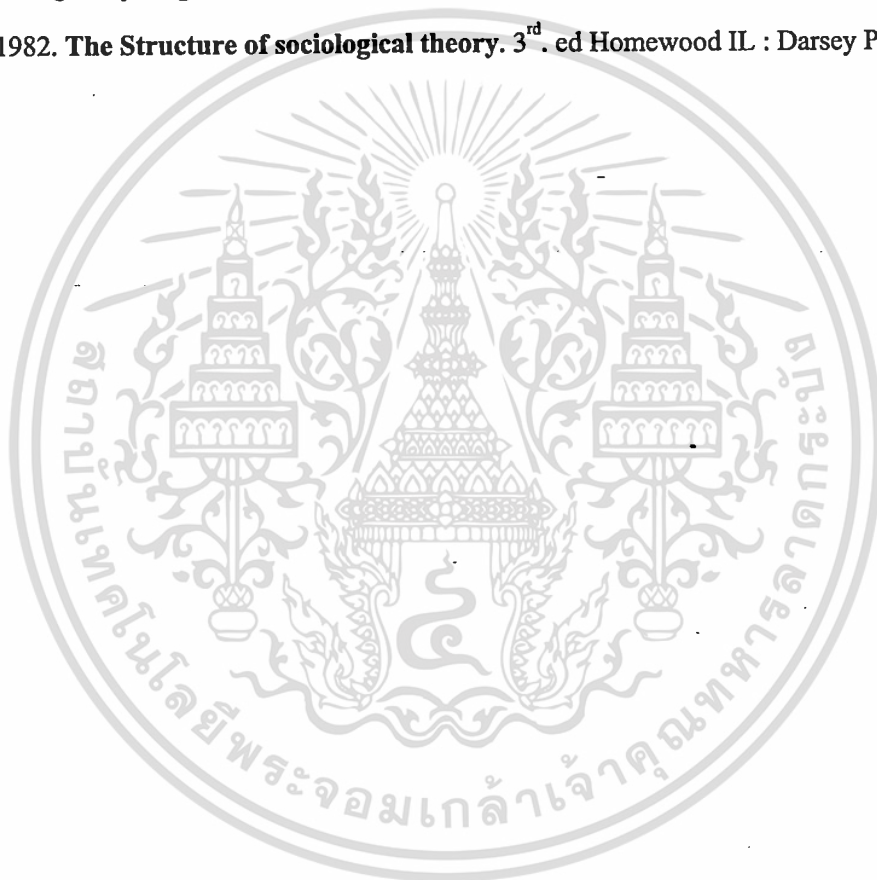
1. การศึกษาในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาในวิชาการบริหารธุรกิจ ดังนั้น จึงควรมีการศึกษา
ในวิชาอื่นๆ หรือหลักสูตรต่างๆ เพื่อการรับทราบ และทำการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันสมัยและ
เหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น
2. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาในด้านความคาดหวังจากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจ
เท่านั้น ซึ่งถ้าหากมีการสำรวจและสอบถามเกี่ยวกับในด้านความพึงพอใจทั้งต่อวิชาที่เรียน และหลักสูตร
ต่างๆ ที่กำลังเปิดการเรียนการสอนอยู่ในสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งที่มีอยู่ในประเทศรวมทั้งในแ่งมมอื่นที่
เกี่ยวข้อง เช่น เนื้อหาที่สอดคล้องกับความคาดหวังจากสถาบันการศึกษาในมุมมองของภาคเอกชนและ
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับบัณฑิตไปปฏิบัติงานจริง รวมทั้งวิธีการเรียนการสอนในเชิงลึกก็
จะทำให้เห็นภาพกว้างที่ชัดเจนขึ้น ทั้งนี้เพื่อการปรับปรุงและพัฒนาทั้งตัวผู้ดูแลหลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน และ
ผู้ใช้ประโยชน์จากนักศึกษาที่เป็นผลผลิตในฐานะบัณฑิตของสถาบันการศึกษาในอนาคต ตลอดจนรูปแบบ
แนวทางในเนื้อหาและการเรียนการสอนที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน และแผนการพัฒนา
ศักยภาพความเป็นผู้ประกอบการ และ/หรือผู้บริหารกิจการธุรกิจต่าง ๆ ก็จะเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่ายที่
เกี่ยวข้องมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กรองแก้ว อยู่สุข และ พิมพา ศราวุฒ. 2532 : ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : ประยูรวงศ์.
กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ :
ธรรมสาร.
กาญจนา เรืองจิตปกรณ. 2520. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง. 1996.
กุลพล พลวัน. 2541. รายงานการวิจัยประกอบร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2541 ประเด็น
เสรีภาพทางวิชาการ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2541. มหาวิทยาลัยที่ทางแยก : จุดประกายวิสัยทัศน์อุดมศึกษาไทยในอนาคต.
กรุงเทพฯ : ชัคเชสมีเดีย.
เกษณี กลิ่นบุศย์. 2540. “ความคาดหวังของผู้เข้ารับบริการต่อการบริการของโรงพยาบาลเอกชนในเขต
กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
จินตนา บุญบงกาญ. 2531. แนวคิดทางธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร : เจ้าพระยาการพิมพ์.
จินตรา สุนทรธรรม. 2533. ธุรกิจเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : มิตนราการพิมพ์.
ชนกนาถ ปัญญาแก้ว. 2547. “การศึกษาความคาดหวังของผู้บริหารฝ่ายผลิตที่มีต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่าย
บริหารทรัพยากรบุคคลในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในเขตภาคกลาง.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
เชาว์ โจรนแสง. 2531. เอกสารชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหาร. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
ครุณี มโนรัตน์. 2544. “ความคาดหวังของพนักงานต่อบทบาทหน้าที่ของฝ่ายทรัพยากรมนุษย์ใน
อุตสาหกรรมรถยนต์ไทย ในปี ค.ศ. 2000 – 2009.” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ธงชัย สันติวงษ์. 2536. องค์การและการบริหาร. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์.
นันทพร มธุรพจนานุกุล. 2544. “ทัศนคติและความคาดหวังของผู้บริหารทรัพยากรมนุษย์และผู้บริหารอื่นๆ
ที่มีต่อการปฏิบัติการของหน่วยงานทรัพยากรมนุษย์ในองค์การธุรกิจ.” ภาคนิพนธ์มหาบัณฑิต
โครงการบัณฑิตศึกษากการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์, สถาบันบัณฑิต พัฒนบริหารศาสตร์.
บุญเต็ม พันรอบ. 2528. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์.

- บุญธรรม กิจปริดาภิรุตส์. 2537. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. นครปฐม : ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2543. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พยอม วงศ์สารศรี. 2534. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- พัชรี ศรีสุข. 2542. “ความคาดหวังในการบริการของผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2543. อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ละเอียด จงกลณี และคณะ. 2529. อาจารย์ที่ปรึกษาในมหาวิทยาลัย : การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดบทบาทหน้าที่ และปัญหาในการให้คำปรึกษา. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรรณารด แสงมณี. 2547. การบริหารธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด.
- วรรณารด แสงมณี. 2550. “ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนในวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.” โครงการวิจัยของภาควิชาภาษาและสังคม ด้วยเงินรายได้, คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. 2550. คู่มือหลักสูตรการศึกษา 2550 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สมคิด พรหมจ้อย และสุพัตร์ วิบูลย์. 2544. การประกันคุณภาพในสถานศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุนีย์ ชีรดากร. 2542. จิตวิทยาการศึกษา. นนทบุรี : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด.
- สุรางค์ จันทร์อม. 2529. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต.
- อรรณพ พงษ์วาท. 2539. จากแผนพัฒนาคนสู่แผนพัฒนาครู. สำนักงานโครงการพิเศษเพื่อการปฏิรูปการฝึกหัดครู ศึกษานิสิต และบุคลากรทางการศึกษา (สปก.) สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ : บริษัทพิมพ์ดีด จำกัด.
- อุทัย หิรัญโต. 2526. สารานุกรมศัพท์สังคมวิทยา – มานุษยวิทยา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- Bandure, A. 1997. *Social learning theory*. Englewood Cliff NJ : Prentice – Hall.
- Bogue, E.G. (1974). *Variables in Effective Instruction*. Improving College and University Teaching, 12 (summer).
- Cecco, J.P. 1967. *The Psychology of Language, Thought and Instruction*. New York : Holt Rincart and Winson.

- Cenzo Devid and Robbins Stephen. 1996. **Human Resource Management**. New York : John Wiley & Sons, Ince.
- Finn, D. 1921. **The Corporate Oligarchy**. New York : Science Edition, Inc.
- Fred L. Fry., Charles R. Stoner. and Richard E. Hattwick. 2004. **Business : An Integrative Approach**. New York : Mebraw Hill / Irwin.
- Getzels, J.W. et.al. 1968. **Educational Adminstration as a Social Process**. New York : Harper & Row.
- Jeff Madvra. 2007. **Introduction to Business**. OH : Thomson South-Western.
- Schmith, W.H. and Finnigan, J.P. 1993. **TQ Manager : A Practical Guide for Managing in a Total Quality Organization**. San Francisco : Jossey – Bass.
- Turner, J.H. 1982. **The Structure of sociological theory**. 3rd. ed Homewood IL : Darsey Press.

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชาการบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคน

ตอนที่ 1 คำสั่ง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เป็นลักษณะส่วนบุคคลของท่าน

1. จำนวนหน่วยกิตที่ลงทะเบียน 2 หน่วยกิต 3 หน่วยกิต
2. เพศ ชาย หญิง
3. อายุ ต่ำกว่า 20 ปี 20 ปี 21 ปี 22 ปี
 23 ปี 24 ปี มากกว่า 24 ปี
4. ชั้นปีที่เรียน ปี 1 ปี 2 ปี 3 ปี 4
5. คณะที่สังกัด คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
 คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะอุตสาหกรรมการเกษตร คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ
6. ภาควิชาที่สังกัด _____

หลังจากเรียนแล้ว เนื้อหาใดที่นักศึกษาคิดว่าจะได้รับประโยชน์มากที่สุดในการที่จะได้นำไปใช้ในอนาคต

ตอนที่ 2 คำสั่ง ให้จัดลำดับความสำคัญ (ลำดับความสำคัญด้วยหมายเลขดังนี้ “7, 6, 5, 4, 3, 2, 1” เช่น หมายเลข 7 หมายถึง ได้รับประโยชน์น้อยที่สุดเป็นอันดับแรก และ 1 เป็นอันดับที่ท่านคิดว่าได้รับประโยชน์มากที่สุด)

☐ รูปแบบธุรกิจ	☐ การจัดการองค์การ
☐ การบริหารงานบุคคล	☐ การจัดการการผลิต และการปฏิบัติงาน
☐ การตลาด	☐ พื้นฐานการบัญชีทั่วไป
☐ การบริหารการเงินและเอกสารเครดิต	

โปรดบอกเหตุผลด้วยว่าทำไมจึงคิดว่าเนื้อหาของบทนั้นสำคัญมากที่สุด

โปรดบอกเหตุผลด้วยว่าทำไมจึงคิดว่าเนื้อหาของบทนั้นสำคัญน้อยที่สุด

โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชานี้

โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนของวิทยากรพิเศษ (อ.เต็มศักดิ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**ความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียน
วิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทุกคณะ**

ตอนที่ 3 ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เพื่อวัดระดับความคิดเห็นของท่านต่อความคาดหวังที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนวิชานี้

ท่านคาดหวังว่าจะได้รับประโยชน์	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. คาดว่าจะทำให้มีความรู้เพิ่มเติมทางด้านบริหารธุรกิจ ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นอกเหนือจากวิชาสายอาชีพปกติที่เรียนอยู่ในสาขา					
2. คาดว่าจะได้รับความบันเทิงสนุกสนาน หรือมีเพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นจากบรรยากาศการเรียนร่วมกันระหว่างเพื่อนร่วมชั้น					
3. คาดว่าจะทำให้มีมุมมองและความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากเคยได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่นและสื่อต่าง ๆ มาก่อน ในแง่ที่เป็นความรู้ที่น่าสนใจศึกษา					
4. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ ในปัจจุบัน					
5. จะทำให้สามารถนำเอาความรู้ไปพัฒนาตนเองได้ หลังเรียนจบแล้ว					
6. จะทำให้ตนเองมีความรู้ทางด้านบริหารธุรกิจมากขึ้น จนสามารถเป็นผู้ประกอบการหรือผู้บริหารองค์กรที่ดี และมีประสิทธิภาพได้ในอนาคต					
7. จะช่วยทำให้ได้รับคะแนนเกรดในภาพรวม (G.P.A) เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากคิดว่าเป็นวิชาที่ไม่ยากจนเกินไป					
8. จะได้นำเอาไปใช้เป็นหลักฐานที่ปรากฏในใบแจ้งผลการเรียน (Transcript) ที่ทำให้ดูดีขึ้นเวลาเรียนต่อหรือสมัครงาน					
9. จะได้นำเอาไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาที่ใช้ในการสอบเข้าเรียนต่อหรือสอบเพื่อสมัครงาน					
10. จะทำให้เข้าใจข่าวสารข้อมูลทางด้านธุรกิจ และวิถีทางของการบริหารธุรกิจในด้านต่าง ๆ					